

10de Aarg.

1879.

17de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af K. Thronsen.

April 30te — 8de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning,
begyndte med 1879 sin 10de Aargang.

Det indeholder et afvejlende og omhyggelig udvalgt Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Rejsebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Aft i Omflag to Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forstud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt.

Adresse: **K. Thronsjen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er paalidelig.

Denne Aargang kan faaes fra No. 1.

Ældre Bind af „For Hjemmet“.

11te Bind (1876 I.) er udsolgt.

12te Bind (1876, II.) indeholdende de interessante Fortællinger „Bleedatteren“ og „De to Blinde“, samt meget andet interessant Læsestof tilsendes portofrit for 60 Cents.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger „Alpeflokken“, „Mod Himlen“ (Forfatterindens Ungdomshistorie), „Dnkelen fra Amerika“, „En Gut fra Londons Gader“, saavelsom flere mindre Fortællinger; den interessante historiske Skildring „Karl den Tolvte i Norge“; henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilsendes portofrit for 80 Cents.

14de Bind (1877, II) indeholdende sidste Afdeling af Fortællingen „Mod Himlen“ (Forfatterindens Husliv). Fortællingerne „Oljefjaren“, „Alene“, „En Juleaften paa Gaaraas“ samt meget andet fortrinligt Læsestof tilsendes portofrit for 80 Cents, begge disse Bind for \$1.50.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“, „Jacob Flints Rejse“, „Artemedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende sidste Halvdel af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Rejse paa Kongoflokken“, „Skofstjernen“ (Missionær Hjellstedts Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00; alle 5 Bind (12—16) portofrit for \$3.50.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: **K. Thronsjen**,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

10de Aarg.

30te April 1879.

8de Hefte.



Hans Pedersen.

(Leb ved det theologiske Seminar i Madison, Wis. Død i sit Hjem i Waupacca Co., Wis., den 10de Mars 1879).

I Livets Vaar,
I Ungdoms Aar
Din Jesus bort dig kaldte;
Blandt Frelstes Hær
I Himlen er
Du nu blandt de Udvalgte.

Brat Tiden svandt;
For dig oprandt
En Evighedens Stjerne;
Fra Fredens Gud
Kom Englebud,
Du fulgte det saa gjerne.

For Venner hær —
Hvor tungt det er,
Naar Ungdomsliv henfalmer!
Men Glæde stor
Blandt Englekor
At synge Paaskepsalmer!

Saa græd ei mer,
I Venner hær,
Græd ikke, Fader, Moder!
Paa Fredens Strand
Vag Gravens Rand
Vi saa de største Goder.

O. S.

Teltliv i Siberien.

(Af George Kennan).

(Slutning).

Først i Juli Maaned luffede alle Indbyggerne i Gizhiga med Undtagelse af Governøren og et Par russiske Kjøbmænd sine Vinterhuse og flyttede ned til sine Fiskestationer langsmed Flodbredderne for at oppebie Lagens Ankomst. Imidlertid imødesaa Major Abaza med Længsel de forventede Skibe, som skulde bringe ham Material og friske Folk. Saa snart Isforholdene tillod det, var det lovet, at Skibene skulde være ved Gizhiga og Mundingen af Anadyr-Floden; men Tiden trak ud, og først i Midten af August ankom det første Fartoi til Gizhiga, det andet en hel Maaned senere, og det sidste naaede ikke længere end til Petropavlovsk, da Vinteren imidlertid indfandt sig. Medens Majoren selv reiste til Jakutsk for at leie Folk, fik Kennan Ordre til at sætte de Arbeidere, der vare ankomne fra Amerika, i Virksomhed paa Linien nærmest Gizhiga og dernæst ved Vinterens Begyndelse at gjøre en Tur til Anadyrsk for at se, hvordan Sagerne stod til der.

I Begyndelsen af November satte han altsaa igjen Kurjen nordover, denne Gang uden at være ledsaget af nogen af sine Kammerater; sex Koraker førte ham og hans Bagage til en af Korakolonierne ved Penzheina-Bugten, hvorfra de Indfødte befordrede ham videre. Tale med dem kunde han ikke, da han ikke forstod deres Sprog, og til alt Uheld var det de mest ondskabsfulde og stødige Krabater; kun ved af og til at true dem med en Revolver kunde han faa dem til at lystre. Under disse Omstændigheder blev Ensomheden saa meget mere sølelig for ham, og Rejsens Ubehageligheder forøgedes

derved, at hans Ledsgagere ikke havde nogen Ide om at indrette en Leir; forgjæves søgte han at lære dem det; de holdt fast ved sine egne Sædvaner at grave et dybt, snevert Hul i Sneen, i hvilket de anbragte sit Vaal; selv lagde de sig saa paa Sneen rundt om Nabningen, medens Kennan fik Lov til at indrette sig, som han fandt for godt. Ligesaa uvidende vare de i Kogekunsten, og det var dem umuligt at udgrunde Hemmeligheden ved Blifdaaserne med de henkogte Sager. Derimod vare de meget nysgjerrige efter at smage paa Indholdet; men en Aften, da de havde sat Daaserne i den hede Aste for at optø Indholdet, havde de tværtimod Kennans Formaning ikke aabnet dem i Forveien, og medens de som sædvanligt laa leirede omkring Ilden, fordybede i sine egne Betragtninger, exploderede pludseligt en af Væsterne med et Skvald og udsendte en Regn af Kjøbsuppe i en tæt Dampsky. De kunde ikke være blevne mere forskrækkede, om en Vulkan havde aabnet sig for deres Fodder, og i Dieblikkets Forsædelse fastede de sig baglænds ned fra Toppen af Snebunken og raabte og streg. Kennans Latter beroligede dem vel for en Del, men fra dette Dieblik behandlede de de ubegribelige Blifdaaser, som om de vare syldte Granater, og kunde ikke formaes til at smage en Bid af Indholdet.

I Penzhiena var Ankomsten af Kennans Slæder en Begivenhed; thi han var det første fremmede Menneske, der gikstede Byen siden Mai Maaned. Her fik han uventet Esterretninger fra Anadyrsk, men det var kun daarligt Nytt. Samme Dags Aften, som han var kommen om Morgenen, indtraf Præsten fra

den nævnte Koloni, og han fortalte en sørgelig Historie. Lazefiskeriet var fald- stændig mislykket om Sommeren, og som Følge deraf var Kolonien bleven hjemløst af en skrækkelig Hungersnød. En Del af Indbyggerne og næsten alle Hundene vare døde af Sult, og Byen var saa godt som øde. De, der havde Hunde nok, til at de kunde trække en Slæde, vare dragne bort for at opsøge de omdværende Tschuktshiser, hos hvem de kunde have Ophold indtil næste Som- mer, og de saa Tilbageblevne havde ikke Andet til at friste Livet med end Kends- dyrskind. Hvor Bush og den lille Af- deling af Pionerer, som stod under hans Kommando, vare henne, vidste Præsten ikke. I Juni Maaned vare de paa en Tømmerflaade gaaede ned ad Floden for at opføre Stationshuse paa forskellige Steder langsmed den og vare derpaa i Baade seilede ud til Havet for at afvente Transportkibets Ankomst fra San Fran- cisco. Han havde besøgt dem der i Juli Maaned, men da var deres Proviant paa Hældningen, og endnu var der intet Skib ankommet; siden havde man ikke hørt Noget til dem. Fra Anadyrsk var der i Begyndelsen af Oktober afsaaet otte Slæ- der for at søge efter dem, men heller ikke de vare vendte tilbage. —

Kennan forsynede sig nu med saa me- gen Proviant, som Hundene kunde række, bevægede Høvdingen for en Flok vand- brende Koraker, som netop opholdt sig i Nærheden, til uopholdeligt at føre sin Hjord til Anadyrsk, sendte Breve til Giz- higa til Guvernøren og Dodd med Op- fordring om at sende Hjælp og fortsatte saa over Hals og Hoved sin Rejse. En mørk, stormfuld Aften, da han lod sine Hunde puste lidt paa Toppen af en Række Høie en halv Snes Mil Syd for Ana- dyrsk, skintede han pludseligt gennem Tusmørket og Snefoget en lang, mørk

Linie, som hurtigt bevægede sig hen over Bjergkammen, i kort Afstand fra det Sted, hvor han havde gjort Holdt; det kunde ikke være Andet end en Række Hun- deslæder, og da Kennan raabte dem an, var det Bush's velbekjendte Stemme, som svarede. Da de havde slaet Leir og sad sammen ved Baalet, fortalte han sine Hændelser. I fire Maaneder havde han og hans Kammerater ligget og spejdet efter det ventede Skib ude ved Havet; imidlertid slap deres Levnetsmidler op, og de havde derefter ikke Andet til at fri- ste Livet med end de Fiske, som de fan- ge om Dagen; fangede de ingen, maatte de gaa sultne i Seng. Lidt Salt havde de stiftet sig ved at strabe Staverne af en gammel Sultonde, som Macrae havde efterladt ved sin Leir den forrige Vinter, og brændt Kis havde maattet erstatte Mangelen af Kaffe; begge disse Lurus- artikler slap imidlertid ogsaa op, og de levede nu udelukkende af Fiske, ofte pinte af Sult og stadigt plagede af Muskitøer, da der endelig i Slutningen af Oktober ankom en Brig og et lidet Dampskib, som medbragte femogtyve Mand. Men Vinteren havde da alt indfundet sig, og før de havde faaet hele Ladningen udløs- set, forliste Skibet; Mandstabet blev dog reddet. Deres Selskab bestod nu af et halvt hundrede Mennesker. Heldigvis var der flere Flokke omstreifende Tschukt- shisere i Nærheden, og af dem kjøbte Bush en Mængde slagtede Kendsdyr, som han lod gennemfryse for at gemme dem til senere Brug. Saaledes gif Tiden, indtil de omtalte Slæder ankom fra Ana- dyrsk, hvorpaa han med dem var vendt tilbage til Kolonien, og derfra var han øieblikkelig kjørt videre imod Syd for at hente Hjælp fra Gizhiga.

Da Kennan den følgende Eftermiddag kjørt ind i Anadyrsk, kjendte han knapt Stedet igjen. Byen, som den foregaaende

Vinter havde haft et saa livligt og velhavende Udseende, stod nu omtrent øde; intet Kor af gjøende Hunde hilse de Ankommende, intet Menneske kom ud for at tage imod dem, alle Vinduer vare dækkede med Skodder og halvt skjulte under Sne-driverne, som spærrede Gaden, og hele Byen var taus som Graven.

Som tidligere anført udgjør Vagen det vigtigste Næringsmiddel for alle de russiske Kolonier i det østlige Sibirien. Saa længe der ikke sker nogen Afbrydelse i Fiskenes aarlige Vandringer, er der ingen Fare for, at Forsyningen ikke skal slaa til; men af en eller anden Grund, som endnu ikke er opklaret, udeblive de af og til — i Regelen en Gang i Løbet af fire Aar, og den paafølgende Vinter hersker der da Hungersnød. I Aaret 1860 døde over halvandet hundrede Mennesker af Sult i de fire Kolonier ved Pengzhien-Bugten, og at Befolkningen paa Kamtschatka er i stadigt Aftagende af den nævnte Aarsag, have vi alt hørt. Hvis ikke Kolonierne havde en Støtte i de vandrende Nomader, som komme dem til Hjælp med deres uhyre Hjord, vilde Befolkningen rimeligvis uddø inden lang Tid. Den store Afstand, hvori de bebodde Steder ligge fra hinanden, gjør, at hver By er udelukkende henvist til sine egne Hjælpekilder, og for den nærmeste Koloni faar Underretning om Nøden, er det i Regelen for sidste at bringe Hjælp. Hundene ere det første Offer, som Hungersnøden kræver, og med dem miste Indbyggernes det eneste Middel, de have til at undfly; de nodes da til at fræste Livet ved at fortære Alt, hvad der paa nogen Maade lader sig spise, lige indtil Støvlerne — og kommer der ikke Hjælp, lægge de sig til at dø.

Deres egen Ligegyldighed er imidlertid Skyld i Ulykken. Om de vilde, kunne de nemlig paa en Sommer fange saa mange Fisk, at de have nok for tre Aar;

men istedetfor at gjøre dette forsøge de sig kun for den følgende Vinter. End ikke den strengeste Erfaring kan lære dem at være forsigtige i dette Stykke; selv naar de se, at Hungersnøden ikke vil udeblive, træffe de ikke Forholdsregler for at mildne Nøden eller skaffe Hjælp i Tide. Saaledes fortalte en af de Indfødte i Anadyrsk engang Kennan i Samtalens Løb, at han kun havde Hundemad for fem Dage til. „Og hvad har du saa ifinde at gjøre?“ — „Gud skal vide“, lod Svaret ganske sorgløst, som om Manden mente, at, naar Gud kun vidste det, var det ganske ligegyldigt, om han selv lagde Hænderne i Skjød.

Denne velbetjente Ligegyldighed hos de Indfødte har bevæget den russiske Regjering til at oprette særegne Etablissementer i flere af Kolonierne i Ost-Sibirien, „Fiske-Spærkasser“ eller „Hungers-Asuransi-Fonds“ kunde man passende kalde dem. Man begyndte med lidt efter lidt at kjøbe 100,000 tørrede Fisk af de Indfødte; derpaa udgif den Befaling, at enhver Mand i Kolonien aarlig skulde afgive en Tiendedel af sin Fangst til dette Reservecfond, som selvfølgelig forvogedes, saalænge Fiskefangsten ikke led nogen Afbrydelse; indtraf der endelig et magert Aar, aabnede Forraadshuset sine Døre for Interessenterne, som nu fik, hvad de behøvede, med den Forpligtelse at betale Aaaret tilbage det næste Aar. I Kolyma ved det nordlige Ishav gjorde man først dette Forsøg, som har vist sig særdeles heldbringende og fuldstændigt staaet sin Prøve, idet man derved to Vintre efter hinanden har afværget Hungersnøden, som uden disse Forholdsregler rimeligvis ganske vilde have ødelagt Kolonien. 1867 eiede „Spærkassen“ 300,000 tørrede Fisk, og Dplaget vovede hvert Aar med 20,000 Stykker; men i Anadyrsk, som ikke er en militær

Station, havde man dengang endnu ikke truffet denne Foranstaltning.

Som Sagerne stod, kunde der for Diebliffet ikke udrettes Stort i Telegraf-Selskabets Tjeneste, og da Kennan ikke kunde hjælpe sine Kammerater med Andet end at tære paa deres sparsomme Proviant, begav han sig atter paa Tilbage-reisen til Gizhiga, hvor der laa Brev til ham fra Major Abaza. Denne havde ikke været ledig; i Jafutsk havde han leiet 800 Arbeidere og kjøbt 300 Heste med Passadler tilligemed en uhyre Masse Proviant og Material af forskjelligt Slags, og han var nu ivrigt beskæftiget med at affende disse Folk til de forskjellige Puncter af den projekterede Linie langs med det østreste Hav; Kennan, som skulde sætte sig i Forbindelse med dem fra den modsatte Side, fik derfor nok at gjøre, og man kan ikke Andet end forbauses over den Energi og Arbeidsdygtighed, som de forskjellige Medlemmer af Expeditionen hver for sig udfoldede; om det saa var Bush og hans forladte og forsultne Kammerater oppe ved Anadyr-Floden, laa de ikke ledige; men alle disse Enkeltheder maa vi her forbigaa og lade Vinteren glide hen for saa endnu engang ved Foraarets Begyndelse at gaa paa Reise igjen med vor utrættelige Fører — denne Gang i en ny Retning.

I Martz Maaned fik Kennan Brev fra Abaza, at han uopholdelig maatte møde ham i Gamsk, en liden Koloni 300 Verser Vest for Gizhiga paa Veien til Østotk; ledsaget af en Amerikaner ved Navn Leet, begav han sig strax afsted med to Slæder.

Imellem Gizhiga og Gamsk fandt han en Egn, helt forskjellig fra de Landstrækninger af Siberien, som han tidligere havde bereist; der findes ikke saadanne store Sletter som imellem Gizhiga og Anadyrsk, men saa omtrent overalt paa

en Strækning af henved halvandet hundrede Mil udgjør Landet en Labyrinth af vilde, forrevne Klippebjerge, spaltede at dybe Dale og Kløfter og tæt bevoxede med Skov af Furu og Lærke træer. Stanovoibjergene, som fra den kinesiske Grændse boie sig op omkring det østreste Hav holde sig overalt nær ved Kysten, og tallose Elve udspringe paa disse Bjerge og søge gjennem de skovrige Sidedale ned til Havet. Veien, eller rettere Reiseruten fra Gizhiga til Gamsk skærer alle disse Strømme og Høidedrag i en ret Vinkel, idet den følger en Linie midtvejs mellem den store Hovedskjæde og Kysten. Høiderne mellem Sidedalene ere i Reglen for ubetydelige til at frembyde store Vanskeligheder; kun paa et enkelt Punkt, omtrent 150 Verser Vest for Gizhiga, udsender Kjæden et 2,500—3,000 Fod høit Fjortbjerg, som løber helt ud til Kysten og fuldstændig spærrer Veien. Langs Foden af disse Bjergmasser strækker sig en dyb Dal, kaldet Viliga, hvis øverste Ende kløver den store Centralskjæde og danner en Port for Vinden, som Bjergene stænge inde paa Stepperne. Om Vinteren, naar Vandene ude i det østreste Hav ere varmere end de frosne Stepper Nord for Bjergene, hæve Luftmasserne over Havet sig, og en koldere Luftstrøm styrter inde fra Land ned igjennem Vilga-Dalen for at indtage deres Plads; men om Sommeren, naar Havet endnu holdes affjølet ved de svømmende Ismasser, medens de store Stepper inde bag Bjergene ere grønne og gjennevarmede af Solen, følger Vinden den modsatte Retning. Viliga-Dalen kan derfor betragtes som et naturligt Luftrør, gjennem hvilket Jndlandet trækker Aande, og da Stanovoibjergene forøvrigt frembyde en sluttet Mur uden Afbrydelser, driver Stormen næsten uafsladeligt sit Spil i denne Kløft; medens det ellers

overalt er stille Veir, raser der en for-
melig Orkan i Viliga-Dalen, og Vinden
feier Sneen fra Bjergene og fører den i
tætte Skyer langt ud over Havet. De
Jndfødtte, som ere nødte til at befare denne
Bei, tænke paa den med beklemmt Hjerte,
og det stormfulde Viliga-Pas er bekjendt
i hele den nordlige Del af Siberien.

Den femte Dag efter Afreisen fra Giz-
higa nærmede det lille Selskab, som imid-
lertid var blevet forstærket med fire Slæ-
der, der befordrede den kamtschadalste
Post, sig Foden af de frygtede Viliga-
bjergene og gjorde Holdt ved en Yourt,
som er bygget her til Ly for de Rejsende,
der færdes paa denne Bei. —

„De magiste Ord „Frokost, Kennan!“
vækkede mig den følgende Morgen, og
idet Synet af min Rejsekammerat, der
stod over mig med en stegt Skive Flæst
paa en Bomiekniv i den ene Haand og
en Ildrager i den anden, streifede min
halvt slumrende Bevidsthed, for jeg op
med en dunkel Forestilling om, at jeg
havde lidt Stibbrud paa en D, hvor der
boede Menneskeædere, som vilde ofre mig
til deres Gtstguder. Leet var i straa-
lende Humor. Vor Rejsekammerat,
Postillonen, havde de foregaaende Dage
vist en afgjort Tilboielighed til at slyde
Arbejdet fra sig og lade os bane Sporet
for ham igjennem den dybe Sne; men
nu havde Leet narret ham grundigt;
midt om Natten havde han purret ham
ud, sigende at det var Morgen, og i den
Tro, at det svage Nordlys var Daggryet,
var den stoffels Mand brudt op med sine
Slæder og var nu isærd med at bane os
en Bei op ad den steile Bjergskraaning,
hvor Sneen laa halvanden Alen høi.
Det var en suuk, klar, stille Morgen, da
vi naaede Toppen af Høidernggen oven
over den Dal, hvor vi havde overnattet,
og herfra fik Sie paa de sjerne, snedækkede
Toppen af Viligabjergene, saa klare og

skinnende, som om Stormen aldrig havde
berørt deres glatte hvide Skraaninger og
skarpe Tinder. I Gallop gif det fremad
over den haarde, banede Bei, og ved
Midtagstid indhentede vi Postillonen,
som havde gjort Holdt for at lade sine
Hunde hvile; vore vare endnu slyrige;
vi fortsatte derfor vor Fart og nærmede
os nu hurtigt den berhyggede Dal.

„Jeg pristte mig netop i mit stille Sind
lykkelig over at være saa heldig med Bei-
ret, da en underlig, hvid Sky eller Taage,
som stod langt ud over Havet fra Ab-
ningen af Kløften, tiltraf sig min Op-
mærksomhed. Forundret spurgte jeg vor
Fører, hvad det vel kunde være, og til
min Skuffelse horte jeg nu, at det, som
jeg havde antaget for Taage, var et tæt
Snefog, som en Storm, der sandshyrlig-
vis saa Dieblitte i Forveien haade reist
sig oppe i de høiere liggende Kløfter, nu
drev ud over Havet. Det vilde være
umuligt — seiede Manden til — at kom-
me igjennem Dalen, for Stormen havde
lagt sig lidt, og det vilde være et faresuldt
Foretagende at prøve derpaa. Jeg kunde
ikke indse, hvilken Fare der kunde være
forbunden dermed, og da der laa en Yourt
til Ly for de Rejsende paa den anden
Side af Dalen, besluttede jeg idetmindste
at gjøre Forsøget. Der, hvor vi befandt
os, var det saa blikstille, at end ikke den
svageste Lustning var at mærke, og jeg
kunde ikke fatte, at det var en rasende Or-
kan, som knapt en Fjerdingvei derfra seiede
Sneen en hel Mil ud over Havet. Fø-
rereren, som saa, at vi havde i Sinde at
følge vort eget Hoved, traf paa Skuldrene
med en betegnende Mine, som om han
vilde sige: „J ville komme til at angre
Ederes Hastverk“, og vi fortsatte vor
Bei.

„Efterhaanden, som vi nærmede os
den hvide Taage, begyndte vi at mærke

Binden i skarpe, afbrudte Pust, der hvirvlede Sneen hen over vort Hoved. Endnu engang forestillede Føreren os, hvor taabeligt det var at styrte sig ind i saadan en Drkan, som dette aabenbart var; men Leet lo ad ham og erklærede, at han havde oplevet Storme i Sierra Nevada, mod hvilke dette Uveir var rent Børnevert; fem Minuter senere maatte han erkjende, at han aldrig havde været ude i værre Veir. Da vi dreiede omkring Kanten af Skrånten, som luffer for Dalen imod Nord, slog Stormen os sloitende og buldrende imøde i hele sit Raseri og halot blinde og kvalte os med Sne, der sløi saa tykt, at Solen fuldstændigt formørkedes. Den gjorde et Indtryk næsten som noget Overnaturligt, denne pludselige Forandring fra klart, stille Solskinsveir til den voldsomste Snestorm, og jeg begyndte selv at tvivle om Muligheden af at naa den modsatte Side af Dalen; med et haabløst Blik vendte Føreren sig om imod mig, som om han vilde bebrejde mig min Stædighed, og drev derpaa sine Hunde frem med Raab og Slag; de stakels Dyr's Dine vare helt tilklitrede med Sne, og paa flere piblede Blodet frem, men alligevel stræbte de usfortrødent fremad, af og til udstødende et kort, klagende Hyl, der foruroligede mig mere end Stormens Brøl. I et Dieblis vare vi nede af Skråningen og, før vi kunde standse vor Fart, ude paa den glatte Isflade, som dækkede Propadschina, d. e. de Fortabtes Flod, og nu drev Stormen os hurtigt ud imod det aabne Hav, som gabede os imøde i nogle faa hundrede Alens Afstand. Alle vore Bestræbelser for at standse Slæderne vare frugtesløse lige over for Bindens Magt, og jeg saa nu, hvori den Fare bestod, som Føreren havde truet os med; sit vi ikke Magt over vore Slæder, kunde Intet redde os fra at blive feiede ud i det flere Favne

dybe Vand; en saadan Ulykke havde netop givet Floden dens ildespaende Navn.

„Leet og Kosaten Paderin, som hver især hørte sin Slæde og ikke vare komne saa langt ud paa Isen, vare saa heldige at hjerge sig ind til Land igjen ved Hjælp af deres Pigkjepper; men den gamle Fører og jeg, som Begge vare paa en Slæde, vare ilde stedte; Binden tog fat i vor omfangsrige Dragt som i et Seil, vore Pigkjepper kunde ikke holde Slæden, og Hundene tabte Fodfæstet. Overbevist om, at Slæden uden Redning vilde gaa i Søen, hvis vi Begge blev paa den, lod jeg mig glide af og forsøgte at standse min egen Fart ved at faste mig plat ned paa Isen; men den var saa glat, at mine Klæder ingen Modstand fandt, og Binden førte mig afsted endnu hurtigere end før, indtil Leet omsider sit fastet en skarp „Drestel“ til mig, ved Hjælp af hvilken det lykkedes mig at kravle ind til Land. Paderin var imidlertid ilet Føreren til Hjælp med sin Drestel, og ved forenede Kræfter naaede ogsaa de velbeholdne ind til Bredden med Slæden.

„Efter dette Forsøg skulde jeg ikke have haft Noget imod at vende om, men Faren havde bragt Blodet i Rog hos vor gamle Fører, og nu skulde vi over — vi havde selv fastet os ind i Faren, nu maatte vi ogsaa tage Følgerne. Da det aabenbart var unulligt at passere Floden paa dette Sted, arbejdede vi os op imod Stormen, til vi naaede et Punkt, hvor Floden slog en Bugt, saa at vi sit Land imellem Is og Havet. Her lykkedes Forsøget, og vi passerede derefter en lav Høiderng paa den vestlige Side af Propadschina, hvorfra vi kom ned til en anden Dal, gennemstrømmet af en anden Flod ved Navn Biliga, saaledes kaldet efter Bjergene, langs hvis Fod den har sit Løb. Et tæt Skovbælte strækker sig langs dens Bredder, og her et Sted laa den Yourt, som

vi søgte om. Det var næsten, som om et Instinkt sagde Føreren, hvor Veien gik; thi Sneen søg saa tæt, at vi ikke kunde se de forreste Hunde, og en Times Tid, før det blev mørkt, naaede vi trætte og forkomne af Kulde det lille Blokhus. De sidste Beboere havde uheldigvis glemt at lukke Skorstensaabningen, og Hytten var næsten fuld af Sne, som vi maatte rydde ud for at gjøre den beboelig. Da vi vare færdige hermed og laa rundt omkring Ilden, isærd med at drille The, hørte vi Hundeglam i Skoven, og lidt efter ankom Postføreren med sine Slæder, som vi ikke havde seet noget til siden Middag; vi vare nu ni Menneſter samlede: to Amerikanere, tre Ruskere og fire Koraker; de Sidste, som ikke kunde finde Plads i Hytten, slog Veir udenfor og vare da ogsaa den næste Morgen halvt begravede af Sneen.

„Hele Natten tubede Vinden igjennem Skoven, og ved Daggry var Veiret ligesaa slemt som den foregaaende Dag. Vi vidste, at en Storm kunde vare hele Uger i denne Kløft, og da vi kun havde Proviant for fire Dage, kunde vi ikke blive, hvor vi vare. Vilgahjergene, over hvilke Veien gaar til Gamsk, havde tre Passer, som alle udmunde i Dalen; i klart Veir vilde det være let nok at finde Veir, men nu kunde det ikke have hjulpet os, om der saa havde været hundrede Passer, thi Sneen skjulte enhver Udsigt i tredive Skridts Afstand; Følgen var da ogsaa, at, som vi vare bedst i Fart, fandt vi os pludselig standsede ved en ganske uventet og tilshneladende uoverkommelig Stranke. Saa langt som vi kunde se mod Vest, var Strandbredden opfyldt af uhyre Sne-driver, der naaede lige ned til Vandet og undertiden havde en Hvide af halvandet hundrede Fod. I Vinterens Løb havde Stormen opdyngtet dem her, og de spærrede nu fuldstændigt Veien mellem

Fjeldstrænten og Søen. Afvejlende Lø og Frost havde senere gjort disse Sne-masser ligesaa haarde og glatte som Is, og da de havde en Hældningsvinkel af 45 Grader, var det umuligt at faa Fodfæste paa Straaningen af dem uden først at hugge Trin med en Øxe. Over denne Snevold, som skraaned lige ned til Vandet, der her var et Par Favne dybt, gik Veien til Gamsk; der var ingen anden. Det var næsten utænkeligt at slippe hestfindet fra denne Fart, thi det mindste Sneen skred ud, vilde vi styre paa Hovedet i Havet; men da vi ikke havde noget Valg, bandt vi vore Hunde til nogle Isblokke, traal Feltstæderne af og gav os isærd med at hugge en Veir med vore Ører og Hækker.

Hele Dagen gik hen med dette Arbeide, og om Aftenen havde vi banet en Veir, — en dyb Fure, halvanden Alen bred, overst oppe paa Straaningen — paa en Strækning af en Fjerdingvei Vest for Vilgahjergens Munding, men her mødte vi en ny Hindring. Paa dette Punkt naaede Vandet lige ind til Klipperne, og der var her et Gab i Snemassen af en Sues Alens Brede; at slippe over uden ved Hjælp af en Pontonbro var en Umulighed. Trætte og mismodige opslug vi vort Nattekvarter paa Sneskraaningens overthede om, at der ikke var Andet for os at gjøre den næste Morgen end at vende tilbage ad samme Veir, som vi vare komne, og opgive enhver Tanke om at naa Gamsk.

„Et mere uhyggeligt og farligt Sted end det, hvorpaa vi befandt os, kunde vanstelig findes, og jeg følte mig alt Andet end vel tilmode, da Mørket begyndte at falde paa. Den kolossale Sne-drive, som vi stod paa, hævede sig lige op af Havet, og saavidt vi vidste, var der ikke Andet til at bære den end en smal Iskant. I saa Tilfælde vilde den ringe Lustning,

ligegebyrdigt om den kom fra Ost, Syd eller Vest, i en Haandvending sætte saa megen Sø, som der behøvedes for at underminere hele Volden og styrte os paa Hovedet i Vandet eller lade os blive hengende som i en Svalerede paa Siden af Klippen, 75 Fod oppe i Luften. Jeg besluttede derfor om muligt at opsøge mig et mere sikkert Natteleie. Leet blev, hvor han var, og gravede sig et Sovekammer i Sneen, medens jeg gik tilbage med de Andre, og jeg fandt da ogsaa en liden Kløft, som en Bæk i sin Tid havde uddybet i Klippen, og her indrettede vi os for Natten, ikke i den mageligste Stilling, thi Hældningsvinkelen var omtrent 45 Grader.

„Ved første Daggry vare vi paa Benene og lavede os allerede til at tiltræde Tilbagetoget, da en af Korakerne, som var gaaet hen til det aabne Vand ved Enden af Snedriiven, kom løbende med det Budskab, at det nu var muligt at komme over. Strømmen havde om Natten drevet et Par Isflager ind i Gullet og klemt dem saaledes sammen, at de dannede en Bro. Over denne passerede vi nu, men da vi frygtede for, at Isen ikke var synderlig stærk, maatte vi læsse Bagagen af Slæderne og bære den over Stykke for Stykke; paa samme Maade transporterede vi Hundene og Slæderne, en for en.

„Dermed vare de værste Vanskeligheder overvundne; endnu et Stykke Vej maatte vi hugge os frem i Sneen, saa blev Kysten bredere og høiere, Snedriivene forsvandt, og den følgende Dag naaede vi en Dal, der førte os bort fra den farlige Kyst.“ —

Den tolvte Dag havde de naaet en stor Steppe, kaldet Mabcatschan, kun tredive Verster fra Gamsk, som de haabede at naa samme Nat, da de ikke havde mere Proviant. Da Mørket faldt paa, blev

de imidlertid paany overfaldne af en gruelig Sneestorm; de for vild og maatte tilsidst gjøre Holdt. Ved kunde de ikke finde, og selv om de havde tænkt et Faal, vilde Sneen rimeligvis have sluffet det; de udbredte derfor sit Lærredstelt paa Jorden, skjød en af Slæderne hen paa Kanten af det for at holde det fast og krøb saa ind under det for at være i Lø. De sidste Brødsmler, som de kunde finde i sin Pose, blev fortærede tilligemed et Par Stumper raat Kjød, som Leet havde fundet i en af Slæderne, og imidlertid mærkede de, at Lærredet, som fra Begyndelsen af havde dasset voldsomt for Stormens Pust, faldt mere og mere i Ro og syntes at slutte fastere om dem, og da de forsøgte paa at komme ud, fandt de, at det var umuligt; Sneen havde samlet sig i en Snedrive over det, og de vare fangne. De kom imidlertid til den Slutning, at de havde det bedre der, hvor de laa, end om de vare udsatte for Stormen, og bleve roligt liggende, indtil de efter en Stunds Forløb ikke længere kunde vende sig og havde Vanskelighed ved at trække Beiret. De maatte nu med en Kniv aabne sig en Udvei og krable ud. —

„Hvad vilde vore Mødre sige, hvis de kunde se os nu“, raabte Leet til mig, idet jeg kastede mig fladt ned og krøb ind i min Feltz. Jeg vilde have spurgt ham, om dette Uveir kunde sammenlignes med, hvad han havde oplevet i Sierra Nevada, men før jeg fik Hovedet ud, var han gaaet, og jeg saa ikke mere til ham den Nat. Den næste Morgen fik vi med Møie gravet Slæderne ud — vi, det vil da sige Leet; jeg for min Del var saa stiv, at jeg næsten ikke kunde røre mig, og vore Ledsgere syntes ganske at have tabt Modet. Leets Energi og Kræfter syntes derimod hidtil at være undtømmelige; men en halv Time senere saak han sammen og bad os om at surre ham fast til

Slæden. Vi dækkede ham til med Alt, hvad vi havde, men en Time senere kom hans Rudst med et forstærket Ansigt for at melde, at han var død; han havde flere Gange kaldt paa ham og ruffet i ham, men uden at faa Svar. Forfærdet løb jeg til Stedet, hvor han laa, og søgte at faa hans Hoved ud af Beltsen, i hvilken han var krobet sammen, da jeg til min Beroligelse hørte ham mumle, at der ikke var Noget iveien, og at han nok kunde holde ud til Aften; han havde ikke svaret Paderin, fordi det var saa besværligt, og derpaa hviistede han Noget om endnu værre Storme i Sierra Nevada, hvilket fuldstændigt overbeviste mig om, at der endnu var Livskraft i Manden.“ — Da de om Eftermiddagen kom i Hus, og Leet blev klædt af, maatte Alle undres over, at han ikke forlangt var død. En stor Mængde Sne var den foregaaende Nat blæst ned paa hans Hals, var der smeltet og siden atter frosset, saa at der havde dannet sig en Ishage langs ned med Kjøgraden, og i denne Tilstand havde han levet en halv Dag. Han kom sig dog saa hurtigt igjen, at han allerede tre Dage derefter kunde drage videre til Othotst, hvor han skulde tage Kommandoen over en Afdeling safutste Arbeidere; men de Tidelser, han havde udstaaet hin Nat, havde nedbrudt hans Kraft, og de følgende Strabadser vare formeget for ham; han blev affindig og skjød sig tilfids paa en af de ensomme Stationer ved Aften af det othotste Hav. —

Det var ikke det eneste Menneskeliv, som gik tilspilde ved dette storartede, men mere end dumdriftige Foretagende; en anden Amerikaner døde af Kulde og Udmattelse oppe ved Anadyr-Floden, og

Mange hentede sig sin Helse i disse ugjæstfrie Egne.

Netop som den energiske Ingeniør og hans ligesaa utrættelige Medhjælpere havde faaet Arbeidet rigtigt i Gang, kom det til en brat Ende. Den 15de Juli indløb der Ordre fra San Francisco til Major Abaza om at standse Arbeidet, affædige de siberiske Arbeidere, samle Selskabets egne Folk og vende tilbage til Amerika med dem. Det atlantiske Kæbel havde bestaaet sin Prøve, og efter at have ofret tre Millioner Dollars havde det russisk-amerikanske Selskab bestemt sig til at opgive sit Foretagende. Det var naturligvis et haardt Slag for de Mænd, der havde udstaaet saa mange og store Strabadser for at gennemføre det, og med en vis bitter Stoltthed gjor Kennan til Slutning Rede for det, de Alle havde udført. De havde undersøgt og bestemt Linien fra Amurfloden og til Behrings-Strædet, tilhugget 15000 Telegraftænger, bygget henved et halvt hundrede Stationshuse og Magasiner, banet Veie paa en Strækning af 50 engl. Mil igjennem Skovene ved Gamst og Othotst og tilendbragt adskilligt andet forbedrende Arbejde langs hele Linien, og den følgende Maaned vilde Abaza have staaet i Marsten med 25 Medhjælpere og henved 1000 Arbeidere, medens to smaa Dampbaade, en paa Anadyrfloden og en anden paa Penzheina-Floden, tillige med halvandet hundrede Hunde, fire hundrede Hensdhr og tre hundrede siberiske Heste udgjorde hans Transportmidler. — Forfatteren udtaler sin Beklagelse over, at saa store Kræfter skal gaa tilspilde, og Læseren vil heri være enig med ham; men det er vel ikke umuligt, at disse Forarbejder endnu kunne komme til Nytte.

Pelagias Ombvendelse *).

(Et Billede fra Oldtiden).

Pelagia var en feteret Stuespillerinde i Antiochia. Det vil senere blive fortalt, hvorledes den Tids Hedninger tog affted, naar hun optraadte i sin Pragt; men førend vi sride til at fremstille hint Billede fra Oldtiden, ville vi meddele et Par Billeder fra den civiliserede Verdens Nutid, for at man kan have Leilighed til at bedømme, hvor stor Forskjellen i visse Stykker monne være mellem de store Stæders Liv og Liebhaverier nu og for fjorten hundrede Aar siden.

En norsk Embedsmand, som ikke havde været i Kristiania siden 1835, kom did igjen i 1876 og skildrer i en Artikel i Morgenbladet meget livligt de mangfoldige nye Indtryk, som han modtog af Hovedstaden, saadan som den nu er. Til Slutning tilføier han følgende i Anledning af Sangerinden Kristina Nilssons Optræden: „Førend jeg reiste, var Kristina = Nilsson = Kaseriet endnu ikke kommet til Udbrud. En af Hovedstadens Præster havde imidlertid den 12te Søndag efter Trinitatis advaret mod den afgudiske Dyrkelse af Kunsten og dens Præstinder. Advarslen blev optagen meget godt; man fandt denne Sause pikant. Desuden blev ved Advarslen Jagen skadet i sin Næringsvei, som Tilfældet var med Guldsmeden Demetrius i Ephesus ved Apostelen Pauli Tale mod de af ham forfærdigede Diana Solvtempler. Men da nu den længe ventede Kunstnerinde omsider viste sig paa Kristiania Jernbanetov, da ved Njgget om, at Diva (den Guddommelige) endelig var kommen, Menneskemasserne endog

trykkede Binduesglasene ud for at faa et Glimt af hende at se, og faa under Jubelraab stormede efter hende til Victoria Hotel, kunde man neppe undlade at tænke paa Scenen i Ephesus for gode atten Aarhundreder tilbage, da den ephesiske Pøbel raabte af fuld Hals: „Stor er de Ephesers Diana“ og paa Evangelisten Lukas Ord i det 19de Kapitel af Apostlernes Gjæringer: „Og den ganske Stad blev fuld af Forvirring, og de stormede samdrøgtigen til Theatret.“ — Vi vil tilføie, at man i Kjøbenhavn gif om muligt endnu videre i Kristina = Nilsson = Hyldest end i Kristiania, idet en Flok Studenter endog spændte Hestene fra Divaens Vogn og trak hende affted. Et af Kjøbenhavns Dagblade, som nok syntes, at dette var vel meget, undskylder de entusiastiske Vogndragere med, at de kun vare nogle „ganske unge Studenter.“

Endnu ville vi meddele et Billede til, som er af en noget nyere Dato. Her er det den italienske Sangerinde Adolina Patti, som er Diva.

„I Milano“, heder det i en Avis, „hersker der i denne Tid et Kaseri for Adolina Patti, som skal overgaa Alt, hvad der forhen er præsteret i denne Retning. En Mand, som dristede sig til at ytre i Caffee Bissi, at han foretrak Signora Galletti for Patti, fik paa Stedet en Udfordring og fandt for godt Dagen efter at forsøgte sin Mening med Sværd i Haand. Njoler, Dverstykker, Hatte o.s.v. kaldtes „Patti.“ Ettratog ere satte i Gang paa alle Jernbanlinier for Hjerntboendes Skyld. Hendes Optræden i

*). Det bemærkes, at denne Pelagia ikke er den samme som den, hvorom der er fortalt i Pastor Nasimusens Opbyggelsesblad. Red.

„Traviata“, „Barberen“ og „Faust“ have fyldt det uhyre La Scala-Theater, saa at mange maa gaa bort uden Billetter. Det mest Romiske ved denne Mæni (d. e. Galskab) er, at Milanenserne vare forud meget indtagne imod Signora Patti og erklærede, at hun var en meget overvurderet Sangerinde, at hun ikke skulde løbe af med dem som med saa mange Andre, at hun ikke var Italienerinde osv.; men ikke saa snart havde hun vist sig paa Scenen, før Fortryllelsen begyndte.“

I Byen Antiochia, ved Floden Dron-tes i Syrien, hvor Herrens Menighed først antog Navnet Kristne, var der engang en stor Kirkeforsamling. Biskoper fra mange Byer og Lande vare komne sammen der for at raadslaa om, hvorledes man skulde grundfæste Herrens Kirke og afhjælpe Manglerne i den. I Byen Antiochia selv stod det dengang hel underligt til. Kristendom og Hedenstæb bestod endnu ved Siden af hinanden. Lys og Mørke blandede sig sammen, ligesom naar om Morgenen Solen oplyser Bergenes Toppe, medens de hyppige Dale endnu ligge i Nat og Mørke. I disse Dage, hvori Kirken i sine fromme Biskoper og den bedende Skare, som havde sløkket sig omkring dem, havde samlet sin Hær, troede ogsaa Hedningerne at maatte opbyde alle sine Kræfter. Med alle slags Kunstter og Pirremidler loffede de Kjødet, for at ikke Manden skulde tilintetgjøre Kjødets Gjæringer i deres By. Skuespil, Afgudsfejer, glimrende og hyppige Optog vare de Vaaben, som de brugte mod Tømmermandens Søn fra Nazareth, han, som paa et leiet Væsel var redet ind i Jerusalem og havde forladt Staden stannende under Korset. Saa stredes da begge Partier med hinanden. Kristus og Belial, Aand og Kjød, Himmel og Verden stred der sin Strid. — Da

hændte det en Dag, at Biskoperne for en kort Tid ophørte med sine Raadslagninger og Bønner og udhvilede sig fra sit Arbejde. I broderlig Samtale sad de foran Døren paa Martyren Juliens Kirke, hvilken Martyr var død Vidne-døden i Forsølgelsen under Keiser Diocletian.

Bludselig blev Gaden levende. Et stort og prægtigt Tog hølgede gennem den. Som en Hærstinde i Kjødets Kamp mod Manden, drog Antiochias smukkeste og mest berømte Skuespillerinde, Pelagia, i Spidsen for Toget gennem Byen. Hun red paa et Mulæsel, saa vakkert som Østerlandene kan opvise det. Selv var hun med den mest udsøgte Smag smykket med Guld, Edelstene og Perler. En Skare af smukke og prægtigt smykkede Ynglinger og Jomfruer drog med hende. Mod dem vare den Herres Kristi Led-sagere, som paa Veien til Jerusalem til-raabte ham sit Hosianna, kun en ring-agnet Hob. Blandt dem alle glimrede dog især Pelagia, som en Perle i Guld. Hun blev ogsaa i Antiochia kaldet Perlen, dels paa Grund af sin Skjønhed og dels paa Grund af de kostbare Smykker, som hun besad. Duften af de Salver, hvormed Toget havde salvet sig, opfyldte Luften. Med blottet Hoved og Hals og med fræk Pande red Pelagia forbi Biskoperne og kastede et stolt Blik paa dem, medens et Haansmil svævede om hendes Læber, som om hun vilde sige: „I gamle Fredsforstyrre, I, som idelig snakke om Guds enbaarne Søn, I Glædens Tilintetgjørere, I, som altid tale om et andet Liv, hvo af Eder vil optage Kampen mod mig? Verden er min.“ — Biskoperne vendte Dinene bort fra dette affyrlige Syn, saa ned paa Jorden og jukkede i Stilhed. Kun Biskopen af Antiochien, Nonnus, saa med ufravendt Blik paa Skuespillerinden og betragtede hende,

indtil hun var draget forbi. Da hun var borte, vendte han sig til Bispeperne og spurgte dem: „Have I ikke opbygget Eder ved denne Skjønhed?“ De svarede ham ikke. Da støttede han sit Hoved paa sine Knæ, vædede sit Skjød med Taarer og spurgte endnu engang: „Have I ikke opbygget Eder ved dette Syn?“ De taug fremdeles. Da udbrød han: „I Sandhed, jeg har opbygget mig meget derved, og hendes Skjønhed har behaget mig saa godt, at jeg tænker, at Gud engang paa Dommens Dag vil stille hende ligeoverfor os. Hvor mange Timer mene I vel høre Fædre og Brødre, at denne Kvinde har tilbragt i sit Kammer med at vasse og pudse sig? Hvormegen Flid, hvormegen Eftertanke, hvormegen Opmærksomhed maa hun ikke have anvendt paa hver enkelt Del af sin Pynt for derved at behage Alle og Enhver og sikre sig sine Tilbeders Yndest, disse Tilbedere, som leve idag og allerede imorgen ei ere mere til? — Og vi, som have den almægtige Gud i Himmelen til vor Ven, han, som lover dem, der ere ham tro, himmelske Rigdomme og evige, usfalterlige Belønninger — hvad gjøre vi for at behage ham? Hvor liden Flid, hvor liden Eftertanke og Opmærksomhed anvende vi ikke paa at leve efter hans Villie? Vi, som have hans Forjættelse om, at vi skulle skue hans herligt, straalende Ansigt, vi rense ikke vore Hjertier, men sorgløse og ubekymrede lade vi Syndens Smuds blive liggende paa os.“ — Da han havde sagt dette, gik han hjem og ind i sit Lonkammer. Der kastede han sig ned paa Gulvet, slog sig for sit Bryst, og under mange Taarer bad han saaledes: „Herre Jesus Kristus! Tilgiv mig arme og uverdige Synder, at denne Synderinde smykkede sit Legeme herligere end jeg min Sjæl. Hvor edes skal jeg kunne se op til dig, du Alvidende;

hvorledes reifærdiggjøre mig for dig, du Hellige! O ve mig Glendige, at jeg ikke kan bringe frem for dig og dit Alter en saa trofast og skjon Sjæl, som du forlanger. Min Kvinde har taget sig fore at behage Menneskene, og hun har udført sit Forehavende. Jeg har lovet at behage dig, men min Dovenskab straffer mig som en Løgner. Arm og blottet for den Nos, som jeg skulde have for dig, staar jeg her og skammer mig; thi jeg har ikke holdt dine hellige Bud. Jeg er uden alt Haab, naar jeg ser paa mine Gjerninger, og ene Tanken om din Naade og Barmhertighed trøster mig.“ Saaledes taledes han og udgjød utallige Taarer. — Saa kom Natten. Med Sorg over sin egen Dovenskab og med Blusel for Kvinden, som gjorde mere for sine jordiske Tilbedere, end han for sin Sjæls Brudgom, sov han ind.

Da viste sig om Natten et Drømmesyn for ham. Det forekom ham i Drømme, som om han var i Kirken og forrettede sin præstelige Gjerning der. Paa Hjørnet af Alteret sad der en sort Due, som var ganske bedækket med Snavs. Den fløi i Etvæk rundt omkring ham, men dens affærlige Luat blev ham uudholdelig. Desuagtet blev den der, indtil han lod Katechumenerne (d. e. Læringerne) gaa sin Vej. — I den gamle Kirke bleve nemlig alle de, som forberedte sig til Daaben, men endnu ikke havde modtaget den, bortsendte, førend Menigheden stred til Hoidepunktet af al kristelig Gudstjeneste, Rydelsen af den hellige Nadvere. — Da forsvandt ogsaa Duen. Da han, efterat Nadveren var riddelt, og Forsamlingen var gaact, vilde forlade Kirken, kom Duen igjen og fløi som før omkring ham. Hurtigt udstrakte han sin Haand, greb den og kastede den i et Vandkar, som stod i Kirkens Forhal. I Vandet blev den fri

for det Smuds, som bedækkede den; snehvid steg den igjen op af det og hævede sig høit op i Luften, hvor den forsvandt for hans Bine.

Tidligt om Morgenen fortalte Nonnus denne Drøm til sin Diakon Jakob. Da han havde gjort dette, gif han i Kirken. Paa Erkebiskopens Befaling skulde han nemlig paa den Dag prædike. Han prædikede, og den Helligaand indgav ham Ordene. Kraftigt talte han om Synden og om Dommen. Dog, efter den Jld, som splintrede Bjerget, kom den milde Sufen fra Horeb (1 Kong. 19, 12). Hvad der ikke var blevet blodgjort under Moses's Hammer, det smeltede under Jesu Kristi forbarmende Nærlighed. Hele Forsamlingen blev dybt rystet og vædede Kirkens Gulv med sine Taa- rer. — Og hvem var vel i Kirken? Al- le de, som vare der, ved jeg ikke, men Hedningkvinden, Stuespillerinden Pelagia var der. Hvorledes havde hun forvildet sig derhen? Hvo havde bragt hende der- ind? — I Amerika spurgte en Loverdag en fattig Mand Præsten om, hvad han dog kunde gjøre for at fremme Guds Rige. Efter en kort Betænkning svarede Præsten: „Gaa imorgen tidlig før Guds- tjeneren ud paa Spadsveiene og opsig de Folk, som ikke tænke paa at gaa i Kirke, og se til at bevæge dem til at gaa did.“ Den Fattige gjorde det, og se, alt den første Søndag bragte han med sig en Ungling, for hvem just denne Dag blev hans Opvættelsesdag.

Var der da ogsaa Nogen, som havde overtalt Pelagia og bragt hende til at gaa i Kirke? Nei, idetmindste intet Mennefte. Men der gives Andre, som stille og useede gaa gjennem Land og By og gribe Menneftene ved Haand og Hjerte for at føre dem til Herren, selv da, naar de ikke selv ville. En Saadan var det, som havde besøgt Pelagia. En Saadan

var det, som havde drevet hende i Kirken. Men hendes hedenste Hovmod gif ogsaa med. Hun lod sig ledsage derhen af to Tjenerne. Dog, ligesom Stovstjerne falde sammen under en heftig Bladstreg, saa- ledes faldt al hendes Hovmod sammen under denne af Anden selv indblæste Prædiken. Under Prædikenen vovede hendes Synder i hendes Samvittighed, ligesom Skyggerne vove om Aftenen. Hun forekom sig selv som en Fortabt, for hvem der ei mere var Redning at finde. De smukke Dine græd de første Angerstaarer i hendes Liv, og det ene Suk fulgte det andet. Da Guds tjene- sten var ude, og hun gif hjem, maatte Tjenerne blive i Kirken. De skulde vente paa Prædikanten og gaa efter ham for at faa at vide, hvor han boede. Tjenerne gjorde, som det var dem befalet. De bragte den Efterretning, at han havde sin Bolig i en Celle ved Martyren Julians Kirke. Strax skrev hun følgende Brev til Nonnus: „Jeg har hørt om din Gud, at han har forladt Himmelen og er kommen ned paa Jorden, ikke for at falde Retfærdige, men Syndere til Om- vendelse; ja, at han, til hvem end ikke Englene vovede at stue op, nærmede sig til Soldere og pleiede Omgang med Syn- dere. Og du, min Herre, du vil som hans tro Discipel heller ikke forstøde mig, naar jeg, omendstjont jeg er en stor Syn- der, dog ønsker ved dig at blive gjort dngtig til engang at stue hans Ansigt.“ Der stod imidlertid intet Navn under Brevet. — Biskop Nonnus svarede saa- ledes: „Hvo du end er, saa kjender Gud dig. For ham er hele din Vandel og hele dit Sindelag aabenbart. Er dit Onske efter den sande Tro og efter Ret- færdighed for Gud af det rette Slags, og ønsker du i den Anledning at tale med mig, saa maa dette ske paa en Tid og paa et Sted, hvor ogsaa de øvrige Biskoper ere

tilstede. Alene kan jeg ikke tale med dig." — Nonnus vilde nemlig af kristelig Klogskab undgaa ethvert som helst ondt Nygte i den fordærvede Hedningestad. Han vilde ogsaa vide, om det var et helligt Alvor, som rørte sig i Synderinden. Der hørte i Virkeligheden ogsaa Noget til at aflægge sin Syndsbekjendelse — ikke under fire Dine — men for den hele Stare af de forsamlede Biskoper. — Neppe havde Pelagia modtaget Brevet, førend hun fuld af Glæde ilede til Juktians Kirke og lod sig melde hos Nonnus. Denne kaldte Biskopperne sammen og hød hende derpaa at træde ind. Der stod nu for ham den Kvinde, som endnu igaar i den naturlige og kunstige Skjønheds hele Fylde, som en anden Jezabel, var redet igjennem Byen for at bringe Folket til at synde. Nonnus's Tanker løi opad til den store Missionær, som styrer Menneskenes Hjerner ligesom Vandbætte. Han sølte ret godt, hvem der havde fuldbragt dette Verk. Da han i sin Sjæls hele Fylde havde sølt sin Fattigdom og sin Dorstighed og klaget det for Herren, da var denne staaet op for i Antiochien at udføre en stor Gjerning. Aldrig havde det været Nonnus saa klart, som det nu var, at det ene er Herren, som arbejder. Den angerfulde Bøn og Bekjendelse i Lønkammeret, den hjertelige Ydmygelse havde været Herrens eget Missionsarbejde. „Naar du ydmyger mig, da gjør du mig stor." Han sølte, hvorledes der under hans egen Syndsbekjendelse ogsaa var bleven rørt ved Strengen af den Klokke, som skulde kalde Hedningerne til Kirke. — Hvordan stod nu Pelagia der? Hun stod med Blikket sænket mod Jorden. Ja, hun stod ikke ret længe, men kastede sig megetmere ned paa Gulvet, omarmede Nonnus's Fodder og bønfaaldt: „Efter lign din Mester Jesus Kristus. Vis

mig Barmhertighed og lad mig vorde en Kristen. Se, jeg er et Hav af Synder, en Afgrund af Uretfærdighed. Jeg vilde saa gjerne blive døbt." Med Nøie sit Nonnus hende til at staa op igjen. Da forklarede han hende: „Efter Kirkens Love maa ikke en Synderinde saaledes uden Videre døbes. Hun maa stille en Borgen for, at hun ikke igjen styrter sig ind i sit gamle Syndeliv." — En saadan Borgen kunde Pelagia ikke skaffe. Dette var en uovervindelig Hindring. Hvilken Kristen vilde sige god for den, der, som en Hedenskabs Blomst, endnu fylgte Byen med en Dødsslugt? Dog, her led Himmeriges Rige Bold, hun maatte derind. Hendes Beslutning stod fast som Klippen. Endnu engang kastede hun sig ned paa Jorden, vødede Biskopens Fodder med sine Taarer, afstyrede dem med sit Haar og tilraabte ham: „Du skal aflægge Kængstap for mit Liv, og dig skal Skylden for min Fordømmelse vorde tilregnet, hvis du nægter mig, Synderinde, Daaben." Da Biskopperne saa denne mægtige Trang efter Naade og Forsoning, forundrede de sig og sagde, at de aldrig før havde seet en saadan Tro og en saadan Længsel efter Frelse. — Hurtigt maatte nu Diaconen Jakob ile til Erkebiskopen, fortælle ham den hele Begivenhed og bede ham om at sende en Diaconiske. Med inderlig Glæde hørte Erkebiskopen Beretningen. Hjertet svulmede i ham, og han udbrød: „Tænkte jeg det ikke, ærværdige Nonnus! da jeg lod dig tale for mig, at en velsignet og herlig Frugt vilde lønne din Nøie." Derpaa affendte han oieblikkelig Romerinden Donna. Hun skulde tage den Bodfærdige til sig i sit Hus, for at hun skulde blive ganske løsrevet fra sin forrige syndige Omgang, paa det at der derved kunde vorde en fuldstændig Adskillelse mellem det gamle Syndeliv og hendes nye Liv.

Da Donna kom, laa Pelagia endnu ved Nonnus's Fodder. Med megen Møie bevægede han hende til at staa op og til at fatte lidt Mod. Derpaa opfordrede han hende til at beskænde sine Synder. Hun beskændte: „Naar jeg gennemfører mit Hjerte, saa finder jeg intet Godt i mig. Jeg ved, at mine Synder ere flere end Havets Sand; men jeg forlader mig paa din Gud, at han vil tilgive mig mine Overtrædelsers svare Skyld og igjen være mig naadig.“ Derpaa spurgte Biskopen videre: „Hvad er dit Navn?“ Hun svarede: „Mit egentlige Navn er Pelagia, men Indbyggere i Antiochien kalde mig Margaretha (Perlen) paa Grund af den Mængde kostbare

Smykker, som jeg har erhvervet mig ved mit syndige Yevnet.“ Hun modtog nu den hellige Daab og gik stille og ydmyg med Donna til hendes Hus. Der blev hun nu yderligere undervist, for at hun ret skulde lære at erkende Dybden af den Naade, hvorved Herren havde reddet hende som en Brand ud af Ilden. Fra den Tid af begyndte hun et andet, et nyt Liv. Sin Formue uddelte hun til de Fattige, og sig selv løstev hun nu ganske og aldeles fra Verden for at tilbringe sit fremtidige Liv med stadige Bøds- og Andagtsøvelser. Efterat hun var bleven døbt, trak hun sig tilbage til Jerusalem og tilbragte der i Bød sit Liv i en Hule paa Oliebjerget, uden nogenjinde at gifte sig.

Fransk Opdagelses-Expedition i Afrika.

Følge en Meddelelse i "Pall Mall Gazette", der er optagen i "Living Age" for 22de Marts, skulde det franske geografiske Selskab om kort Tid holde et specielt Møde i en Afdeling af Paris's Universitet i Anledning af at Lieutenant Savorgnan de Brazza og Dr. Bellag netop ere vendte tilbage fra en tre Maanedes Expedition i Afrikas Æquatorial-egne. Hensigten med denne Expedition var at undersøge Ogowaisflodens Løb i det franske Settlement Gabun*). I Slutningen af 1874 ankom Savorgnan

de Brazza og Dr. Bellag til Vestkysten sammen med M. Marché, der dog snart forlod dem. Baade Voimanten og Doktoren bleve angrebne af Feber, og det var først i August 1875, at de forlode de sidste Faktorer i Lambarene, Expeditionens egentlige Udgangspunkt, med en Eskorte af tolv Laptoter (senegalske Soldater i fransk Tjeneste) under Anførsel af Kvartermester Hamon. Floden Ogowais Løb kan deles i tre Dele af omtrent lige Længde. Saaledes delt, følger den mellemste Del Æquator og de to andre bøje af mod Syd, den øverste da naturligtvis mod Flodens Kilder og den nederste mod dens Munding, og hver af disse danne med Æquator en Vinkel paa omtrent en Grad. Alle Varer og al Bagage maatte føres i Kanoe eller bæres af Indførte, men under hele Rejsen fandt de det dog vanskeligt at er-

*) Gabun er en mindre Bugt paa Afrikas Vestkyst omtrent $\frac{1}{2}$ Grad N. B. og $\frac{1}{2}$ Grad S. L. Ved denne Bugt anlagde Frankmændene i 1843 en Handelsstation og uvidede efterhaanden sine Besiddelser. Denne Koloni, der ogsaa kaldes Gabun, udgjorde i 1867 8090 Kvadratomile med 5000 Indbyggere. Den her omtalte Flod Ogowai eller Ogobai falder ud i en Bugt østfor Lopez.

holde nogen Hjælp af Negerne, og henimod Slutningen mødte de aabenbar Modstand.

Da de vare komne til Lope, en større By ved Dgomai, omtrent midtvejs mellem denne Flods Kilder og Atlanterhavet, fortsatte de Rejsen ind i Færners Land, hvor Befolkningen var mere venlig og derfra til Doume meget længere oppe ved Dgomai. Her blev de Brazza liggende sig, og de maatte derfor opholde sig her til Vaaren 1877. Ovenfor Vandfaldet Poubara er Dgomai en ubetydelig Elv, og hvad det Spørgsmaal angik, hvorvidt denne Flod staar i Forbindelse med større Indsøer, kunde Expeditionen nu gjerne vendt tilbage, da dette maatte besvares benægtende, men de besluttede dog at undersøge Landet øst for Dgomais Kilder. Efter at have forladt Dgomai basinet lede de meget af Mangel paa Føde og Vand, idet Landet var hjemsegt af Hungersnød. Da de naaede frem til N'yambo, en Flod, som løber i østlig Retning, blev det dog bedre hermed. Ved at følge denne kom de til en større Flod, som hedte Mima, en Flod som endnu ikke er antegnet paa noget Kart. Mima er paa flere Steder 200 Yards bred og 16 Fod dyb og er efter deres Mening en Biflod af Kongo. De fulgte nu Mima et længere Stykke dels tilføds og dels i Kanoer, men bleve paa forskjellige Steder angrebne af de Indfødtte, og da tre af Følget bleve saarede, saa de sig nødte til at bevare Ilden.

For at undgaa at blive angrebne paa Floden om Natten, gif de i Land og forstændede sig. Næste Dag bleve de angrebne, men det lykkedes dem dog at drive de Indfødtte tilbage. Da de kun havde 15 Geværer og vare utilstrækkeligt forsynede med Ammunition, besluttede de at forlade Floden, som fremdeles løb i østlig Retning. De trængte nu frem mod Nord, hvor de fandt de Indfødtte mindre fiendtlige, men heller ikke her kunde de faa forsynet sig med Proviant. Efter at have krydset flere Elve, der alle løb østover, bleve de nødte til at stilles. Hr. de Brazza gif over Equator og trængte frem mod Nord, medens Bellag og Hamon vendte tilbage til Vandfaldet Poubara. Da Regntiden begyndte, blev ogsaa de Brazza nødte til at vende tilbage til Poubara, hvor hans Følge ventede ham, og Expeditionen kom tilbage til Gabun i Slutningen af November. Expeditionen havde varet tre Aar, og af denne Tid havde de i 15 Maaneder været afskaarne fra al Forbindelse med den civiliserede Verden. I de sidste fem Maaneder maatte de gaa barfodet, medens Fodderne vare fulde af Saar, og desuden led de meget af Hunger. Men til Gjengjæld kunne de ogsaa glæde sig ved at have tilbagelagt en Veilængde af 800 Mile gennem hidtil ukjendte Egne, og de kunne give os Betsked om et Territorium lig Belgien i Størrelse, og som Geograferne indtil denne Tid ikke have kjendt.

Cashy.

(Brit efter Hessa Stretton).

(Fortfættelse.)

Syvende Kapitel.

Skuggens Dal.

Cashy lagde sig ned paa sin Madratts den Aften med en Følelse, som om der var hengaaet Aar, siden hun og Bijo løb bort fra Teltet i Skoven. Simon med den krogede Figur og sit barste, furede Ansigt stod ogsaa i hendes Grindrings Baggrund, langt borte i en Fortid, der ikke syntes at have nogen som helst Forbindelse med det Nærværende. Hun havde en Blads nu og var en liden Tjenestepige, og hun kunde neppe tro, at hun blot for tre Dage siden havde løbet vildt omkring i Skoven og saniet Kviste til Brændsel. Hun var alfor lykkelig og alfor stolt af sin Stilling til at angre paa nogen Ting, undtagen at hun havde maattet forlade stoffels Bijo. Mr. Tilly, hendes Herre, indgjød hende dog virkelig en Smule Frygt, for han var en ungdommelig Mand med en høi lydelig Stemme og bydende Manerer, ikke ulig den, Forstanderen i Fattighuset havde haft, og han var den mest frygtindgydende Personlighed, hun kjendte. Han havde kaldt hende et Murrmeldyr og en liden Rotte, men han havde ikke anseet det nødvendigt at spare hende paa nogen Maade paa Grund af hendes Udenhed og Svagheit, og han og Mrs. Tilly havde ladet hende holde paa at løbe Grinder og gjøre Husets Gjerning lige til Klokken 11, førend de befalede hende at gaa tilfængs. Men Cashy tog det Altsammen som Noget, der saaldt af sig selv, og trassede ganske villig omkring paa sine trætte, smaa Fødder. Hun havde naaet sine Dusters Maal, og skjönt der her, som paa andre

lignende Høider, var Skuffelser og Træthed at finde, saa havde hun dog intet Die for dette nu i det første velsignede Dieblik, da hun var naaet frem. Hun var en Tjenestepige nu, som hendes Moder engang havde været for hende. Hendes Straamadratts var ikke meget blodere end den Straabundt, hun havde ligget paa i sin Faders Telt; men her var ingen Fugtighed, der kunde sende en gjemtrængende Frost i hende, og hun havde neppe lagt sig ned paa det haarde Leie, før hendes Dine vare fast tilslukkede, og hun var hensunken i denne dybe, søde Søvn, der intet kjender til Dromme. Men efter en Stund begyndte hun at høre, ligesom langt borte, Suk og Jammer og Raab om Hjælp, og det forekom hende, at hun strævede Alt, hvad hun kunde, for at samle mig frem og saa se, hvad der var paafærde, og om hun kunde gjøre Noget for Nogen; men det vilde ikke lykkes hende, indtil Lyden tilfældt var lige tæt ved hende, og hun med Et sprang op fra Madrattsen i stor Forstrækkelse.

Der var en Smule Lysning i Værelset fra et Gaslys i Gaden bagenfor Huset og fra Maanen, der skinnede ind gennem de uildrækkede Vinduer og kastede sin blege Glans paa den gamle Mands hvide Haar og farveløse Ansigt. Han sad halvt opreist i Sengen, storiende sig paa Albuen og med Ansigtet vendt mod hende, og holdt paa at raabe i en sorgelig, klagende Tone: „O Herre, jeg anraaber dig, befri min Sjæl!“

Atter og atter gjentog han det klagende Skrig, indtil Cashy ikke længere var istand til at taale det, men raabte til ham med frygtfuld Stemme: „Ak Herre, hvad er

det? Er der Nogeting, jeg kan gjøre for Dem?"

„Hvem er det?“ raabte den gamle Mand hurtigt og standsede for at lytte til et Svar.

„D, det er mig, Cassh“, sagde hun, „den nye lille Tjenestepige, som er kommen. Er der Nogeting ideien med Dem?“

„Er det den lille Pilegrim med en saadan liden Byrde?“ spurgte han.

„Ja netop“, svarede hun; „her er jeg. Hvad kan jeg gjøre for Dem?“

„Ser du ikke Flammerne fra Hulen?“ spurgte han.

„Nei“, sagde Cassh, idet hun stirrede omkring sig med bankende Hjerter.

„Heller ikke Spøgelserne eller Fienderne?“ vedblev han.

„Nei“, svarede hun igjen.

„Men jeg ser dem“, sagde han med et tungt Sammerjul. „Jeg passerer gjen- nem Dødsfjggens Dal, og de omringe mig overalt, og de fortælle mig, at Kongen dog tilfids vil tillukke Portene for mig. De friste mig til at spotte ham, som min Sjæl elsker. Her, si de, at jeg vil blive fortabt; her ville de frarøve mig mine Juveler, ja min dyre Sjæl. Hjælp! hjælp! hvis der er Nogen, som kan hjælpe.“

Cassh kunde ikke taale dette længer, og skjønt hun knapt vovede at forlade sin Madrats, hvor hun syntes, at hun havde et Slags Tilflugt under Teppet, krøb hun dog med bare Ben over Gulvet og stod ved Siden af den gamle Mand, skjælvende over alle Lemmer, men saa sig alligevel hjækt omkring efter de skræffelige Stabninger, han saa. Det eneste Stræffelige, hun kunde opdage, var dog blot Ansigterne paa Parykbløkkene, der stod paa Kaminhølden og saa ud som tre vanffabte Hoveder, der iagttog hende og ham.

„Vær ikke bange!“ sagde hun trostende; „det er blot mig, den lille Tjenestepige. Lad mig holde Deres Haand i min lidt. D, den er jo saa kold, som den kan blive!“

„Hvad bringer dig her til Dalen, for- end du har været i Fortolkerens Hus?“ spurgte han.

„Vi er kun i Deres eget Bærelse“, svarede hun; „De har bare drømt saa ondt. Jeg drømte ogsaa saa ondt i nogle Nætter, efterat Fader slog mig. Hvis jeg var Dem, vilde jeg tænke paa, at Kongen vilde sende Bud efter mig; det er saa deiligt.“

„Men ser du ikke hele den Flok af Fiender, som kommer imod mig?“ spurgte han og greb hendes Haand saa haardt, at Cassh næsten maatte strige; „kan du ikke høre dem styrte frem og tilbage, som om de vilde træde mig ned som Skarnet i Gaderne? Apollhon er bag dem og driver dem imod mig. D, gid Dagen vilde komme!“

Cassh anstrængte sit Øre for at op- fange nogen Lyd og stirrede forfærdet om- kring sig, dog næsten vis paa, at der Intet var at være bange for. Nei, der var Intet, som hun kunde se, ingen Lyd, hun kunde høre; og dog da hun vedblev at være taus, begyndte den gamle Mand igjen at raabe og jamre sig bitterlig, og hans Skrig gjennemtrængte hendes Hjerter.

„Har Nogen været her før?“ spurgte hun.

„Ja“, sagde han, „Lusinder og Lu- sinder af Pilegrime, som jeg; ja, og Pilegrimenes Konge selv. Han fører os intetsteds, hvor han ikke har været før os. Men naar Kvinderne eller Bør- nene maa gaa gjennem Dalen, sender han Storbjerte med for at ledsage dem; ja, den første Del af Dalen er fuld af Glæde for saadanne som dem. Naar du gaar

igjennem, vil du se Hyrdens Søn, som føder sin Faders Faar og synger, medens han sidder der :

Kom hen til mig, du trætte Sjæl!
 Jeg er den gode Hyrde.
 Saa sandt du vil dit eget Vel,
 Saa kom med al din Byrde!
 Kom, læg den hos mig ned,
 Og tag udi dens Sted
 Mit Nag, og lær af mig,
 Paa Naade er jeg rig,
 Og hdmhg ret af Hjerte.

„D, hvor deiligt det er“, sagde Cassy;
 „det er bedre end de gode Ord, de lærte mig i Fattighuset; gid jeg havde kjendt dem og kunde have sagt dem til Moder! Jeg har lært „Fader vor“ og „Jeg tror paa Gud den Almægtige“, men jeg har glemt Resten af „Jeg tror“.“

„Og paa Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn“, mumlede den gamle Mand.

„Der er det!“ raabte hun glad. „D, kanste De kan det altfammem!“

„Det er han, som er Pilegrimenes Konge“, vedblev han; „skjønt han er Guds egen Søn, kom han dog herved for selv at gjøre Pilegrimsvandringen, saa at han kunde kjende baade Veien og dens Farer. Visjelig, han har været gjennem denne mørke Dal foran mig, og jeg maa følge ham, hvorjombest han gaar. Ja, naar jeg gaar gjennem Dødens Skyggers Dal, da er du med mig; din Kjæp og din Stav, de skulle trøste mig.“

„Læg Dem nu ned!“ sagde Cassy sagte, „og lad mig lægge Teppet godt over Dem. Kjære! kjære! De er saa kold som en Sten. Saa! han vil drive væk Spøgelferne for Dem!“

Men den gamle Mand slap ikke hendes Haand, og hun stod ved Siden af ham

skjelvende og bævende af Kulde og Frygt, indtil hans tynde, knoklede Fingre løsnede sit Tag, og hun ved den svage Opsning kunde se, at hans Dine-laag langsomt lukkede sig over de indsunne Dine. Hun stjal sig sagte bort og krøb i Seng igjen; men hun kunde ikke sove for alle de forvirrede Tanter, der krydsede hinanden i hendes Hjerne.

Ottende Kapitel.

Kongens Pilegrimsvandring.

Det var ingen roslig Ankerplads, Cassy havde fundet. Mrs. Tillys Yndlingsbestjærtigelse var at sidde med Fodderne paa Kamngitteret, eller naar det var varmt nok, bag Disken i Butikken og læse i et af disse billige Ugeblade, der ere opfyldte med overspændte Romaner, Mordhistorier og smaa Anekdoter om det aristokratiske Selskabsliv. Hun overlod det hele Husstiel til sin lille Arbejdsstræl, der slæbte fra Morgen til Aften og knapt vidste, hvorledes hun skulde række at udføre sine mange Pligter, men kjækt kjæmpede sig fremad og gjorde muntert og villigt mere, end hun havde Kræfter til. Den Tanke, at hun blev uretfærdig overanstrengt, kom ikke en eneste Gang i hendes Hoved, og ligesaa lidt krydsede nogen Begjæring om en Fridag hendes Sind. Dørtimod fandt hun, da Mrs. Tilly, istedetfor at klippe hendes Moders Kjole op, gav hende en af sine egne gamle og hjalp at faa den omsyet, at hun var overflødig betalt for sit Arbejde, og at det var hendes simple Pligt at søge at være til al den Nytte, hun formaede. Med Hensyn til Master Alfred Fitzgerald, da var hun villig til at være hans Slave, og var fast overthydet om, at der ikke fandtes et saadant Barn i hele London.

Det var ikke nødvendigt for Casfy at have nogen Dragt at gaa ude med, thi hun var aldrig ude af Døren, undtagen naar hun løb rundt Hjornet til Vinhuset for at hente Mr. Tilly hjem, fordi det hændte sig, at en Kunde traadte ind i den „efterspurgte Barberfalon“ og begjærede hans Tjeneste. Kunderne vare saa fjeldne, at Mr. Tilly syntes det var lidet værd at øde sin Tid med at vente paa dem hjemme, især da Vinhuset laa saa bekvemt i Nærheden, og han satte saa megen Pris paa sit Selskab i Skjenkestuen. Casfy vedblev at betragte ham med Ureslygt og vovede neppe at tale i en saa fornem Person's Nærværelse. Nu og da nedlod han sig til at gjøre hende til Stibe for sin raa Spøg, og meget ofte foretrak han at lade sit Drukkensfabrikaferi gaa ud over hende fremfor over hans Kone, der undertiden beviste sig et være stærkere, end han selv; men Casfy tog ingen af Delene ilde op. Hun havde gjennem sit hele Liv ikke seet Andet end, at dette var Mændenes Maade at være paa, og at Kvinder og Børn blot var til for at underkaste sig deres Spøg eller Kaseri. Det var saa almindeligt og ligetil, at det ikke var det mindste underligt for hende.

Men Casfys Hjerte var hos den elendige, sengeliggende gamle Mand ovenpaa, som ingen saa til nu, uden hun og Alf. En Søndags Eftermiddag, da Butikken var lukket, og Mr. og Mrs. Tilly og Master Alfred vare gaaede ud for at streife omkring paa Gaderne, var der en liden ledig Stund endog for hende, da hun kunde sidde oppe hos ham og læse høit i den underfulde Bog, i hvilken hun fandt en nøiagtig Beretning om alt, hvad han talte om. Hun kunde have tvivlet paa ham, men hun kunde ikke tvivle paa en trykt Bog med Billeder i, som tydelig viste hende Fordærvelsens Stad, og den

snævre Port, saa lig den lille Port, der førte til Skoven ad en smal, sølet Fodsti; og Korset, ved hvilket den Kristnes Byrde falder af, og Pilegrimen, som sover i Lovhytten, og den skrækelige Dødsfyggens Dal. Om denne Dal hørte hun mere, end om noget andet Sted, undtagen om „Beulahs Land.“ Hele Dagen kunde den gamle Mand ligesom døele i dette Land, med himmelske Syner for sine Vine og Glædesfange klingende i sit Dre. Men naar Nattens Mørke og Stilhed kom, sank han igjen tilbage i Dødsfyggens Dal med dens usunde Dunster, søle Larm og skrækelige Selskab af onde Aander. Træt og udmæjet, som Casfy var, undlod hun dog aldrig at vaagne og staa op for at trøste ham, naar hans Frygt var paa det Høieste, og mangen en kold Frostnat sad hun ved hans Side og fortalte ham om de gode Ting, hun havde læst om, og som laa foran ham, naar han engang var kommen igjennem Dalen. Men det var ganske klart for Casfy, at det endnu ikke var Tid for hende at begynde paa denne Pilegrimsvandring. Ingen Evangelist havde været hos hende, og intet Bud havde bragt hende et Brev fra Kongen med Befaling til at gaa. Hun ventede endog ikke, at et saadant Bud skulde komme til hende selv; hun var altfor ringe og lav til, at han skulde tænke paa hende; men maaste Evangelist en Dag kunde møde Mr. Tilly, eller Hjemmelig kunde bringe et Brev til Mrs. Tilly, og da vilde hun gaa med dem, ligesom Barmhjertighed gif med Kristina som hendes Tjener. Hun kunde bære Master Alfys Byrde for ham, saavel som sin egen, og hjælpe ham over Haabløshedens Sump; for hun kunde jo altid ganske let komme over Myrene inde i Skoven. Hvis blot Mr. Simon vidste om det, saa kunde jo han ogsaa komme med dem med det samme,

dersom Kongen vilde have saadan En, som ham, til en Pilegrim. Dste kunde hun midt under sit Arbejde grunde ængstelig paa, om en Mand saa kroget og vanskabt, som han, vilde være istand til at overvinde Veiens Farer og Vanskeligheder. Hvis hun bare maatte faa Lov at gaa med ham og hjælpe ham alt, hvad hun kunde!

„Hvad er Kongens Navn?“ spurgte hun en Søndagsaften, da hun havde læst flittig en lang Stund og stavet de vanskelige Ord for den gamle Mand, for at han kunde sige hende dem.

„Hans Pilegrimsnavn var Jesus Kristus“, svarede han; „men han har et nyt Navn nu, som vi ikke skal kjende, førend vi se ham. „Du skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder!“

„Og vilde han frelse en liden Tjenestepige, som mig?“ spurgte Cassy ivrig.

„Bisffelig!“ sagde han; „thi han tog en Tjeners Stikfelse paa sig. Saasnart du ser hans Kors, vil den lille Byrde blive løst fra dig og rulle bort, ned i hans Grav, hvor alle Byrder ville være begravede for evig.“

„Hvilken stor Grav det maa være!“ udraabte Cassy.

„Ja, stor nok til at opsluge alle vore Synder og Sorger“, sagde han glad, „og dog kunde den ikke holde Herlighedens Konge fast. Vær ikke bange Cassy, du vil en Dag komme til Korset, og alt vil blive godt for dig. Vær ikke lig Megetbange, Mr. Haabløsheds Datter. Der er Intet at frygte for hos vor Konge.“

„Tror De, han vil lade Mr. Simon komme ind i Staden?“ spurgte Cassy.

„Er han en Pilegrim?“ spurgte han.

„Nei, han er en forfærdelig Krøbling, som lever ude i Skoven“, svarede hun; „han gaar ikke paa Krykker, som

Mr. Haltefærdig, De ved, vi læste om; thi hans Ben ere stærke nok, men de ere blot saa krogede og korte, at han maa næsten gaa paa alle Fire. Jeg er sikker paa, at han aldrig kunde arbejde sig igiennem Dalen og opad Vanskelighedens Hoi; men kanste, hvis De er vis paa, at Kongen vilde have en Pige som mig, han vilde ogsaa have ham og lade mig faa Lov at gaa sammen med ham, saa at jeg kunde hjælpe ham over de vanskeligste Steder og opmuntre ham nu og da, for han er saa but og tvær, at Folk kan ikke like ham. Men jeg vilde ikke bryde mig om det, dersom Kongen bare vilde lade ham komme med.“

„Er han villig til at blive en Pilegrim?“ spurgte den gamle Mand.

„Jeg tror ikke, at han nogensinde har hørt fortælle om det“, svarede hun; „vi ved ikke Noget derude i Skoven. Men tænker De ikke, at Evangelist vilde gaa ud og tale lidt med ham? For han er ofte netop saaledes, som Kristus var, førend han mødte Evangelist. Jeg har seet ham mange Gange, naar han ikke vidste, at der var nogen i Nærheden, hvorledes han har siddet og grædt over en Bog, eller skjult sit stakkels Ansigt i Hænderne og jultet og jamret sig. Jeg blev ofte saa bedrovet for hans Skyld, at jeg ogsaa græd; men jeg turde ikke gaa hen til ham.“

„Kongen vil sikkert sende Evangelist til ham en Dag“, sagde han, da Cassys Stemme sank.

„Eller kanste jeg maatte gaa“, vedblev hun ivrig, „naar jeg skal begynde paa min Pilegrimsvandring. Det er blot en Dags Vej ind i Skoven, og han er der altid om Sommeren med sin Bogn. Han vilde blive sty for en Fremmed som Evangelist, men han vilde kjende mig og lytte til, hvad jeg fortalte ham.“

„Kongen vil sørge for det“, mumlede

den gamle Mand, der forstod, at Casshs Sind svævede i Duskelighed. „Det er til ingen Nytte at prøve at tænke paa det, for jeg kunde let blive fanget i Tviolens Borg.“

Dog, da han laa stille og lyttede til Cassh, medens hun læste, hvilede en Sky af Uvisshed og Bekymring over hans ellers rolige Ansigt. Hans Dine syntes at søge efter Noget, og hans Hænder bevægede sig urveligt frem og tilbage paa Sengenæppet, og det var ikke, førend hun luftede Bogen og med sin behagelige, hønt vilde og udannede Stemme, sang Hjørdeguttens Sang i Udmyghedens Dal, der var saa kjendt og kjær for ham, at han gjenvandt sin gamle Sindssro og Tilfredshed.

Niende Kapitel.

En hemmelighedsfuld For- svinden.

Hvis „den efterspurgte Barberialon“ nogenstunde havde været en Indlingsjantlingsplads for Nabolagets Beboere, maatte det have været for Casshs Tid, og i Vinterens Lob faldt Mr. Tillys Klienter, som han kaldte dem, fra ham fort væk, den Ene efter den Anden, eftersom de fandt, at de altid maatte vente, til Barberialonens Professor blev hentet fra Sjøntestuen. Denne hans Kunders Forsvinden fylte ham med Brede og Forbitrelse, som han lod gaa ud over Cassh. Naar han naaede hjem, efterat have nølet en Stund for at fuldføre en Passiar, han just var midt oppe i, eller tomme det Glas, han just var ifærd med at drikke, og han fandt, at den Person, for hvis Skyld han var hentet, havde gaaet sin Vej, var jo intet naturligere, end at han strax trakterede Cassh med et Par Drefigen, thi det var jo hende, som for Intet

hadde kaldt ham bort fra hans Glæder. Men skjønt det var en Trøst for ham at traktere Casshs Dren, bragte det dog ingen Penge i Kassen, og hans Fremtidsudsigter vare mørke. Penge blev mere og mere sjældne, og hvis ikke Mrs. Tilly havde kunnet sælge en Smule Legetoi og nogle Stykker lugtende Sæbe, vilde de neppe have haft Brød i Huset.

I denne kritiske Tid gjorde Mr. Tilly Beskjendtskab med en Emigrationsagent, som da han ansaa ham for en meget flint og lovende ung Mand og ugift, som han selv præsenterede sig, tilbød ham fri Overreise til en af de sydamerikanske Stater. Dette var en altfor stor Fristelse til at kunne modstaaes. Paa den anden Side af Atlanterhavet snilede en glimrende Fremtid ham imøde; paa denne Side nærmede Fattigdommen sig med stærke Skridt; han følte jo allerede dens Tag paa sin Strube. Han vilde rejse sin Veiganste hemmelig uden at nævne et Ord derom til noget Menneske, og naar han havde gjort sin Puffe, kunde han jo hente sin Kone og sit Barn til sig, hvis han forresten ønskede at dele den med dem. Men i de senere Aar var hans Kone bleven saa ligegyldig og saa egenkjærlig, at han ikke brød sig stort om hende, og han undskyldte sin egen Handlemaade med at betragte det som stammelig af hende, at hun ikke anstrengte sig mere for at gjøre Hjemmet hyggeligt og behageligt for ham, saa at han kunde have været der og passet sine Forretninger bedre. Men nu sad hun altid der med Fødderne paa Kamingitteret og lod Aften gro op i Kaminen og Smuds og Støv ligge tykt overalt, medens hun græd sine Dine røde over Lady Angelina Plantagenets Provokser og Gjenwordigheder. Hendes gode Udseende, hendes Munterhed og Livlighed, Alt, hvad han havde skjottet om hos hende, var borte, og han

findt, at han havde gjort en daarlig Handel. Hvorfor skulde han da ikke frigjøre sig fra alle Baand med en Gang?

Han havde ikke megen Tid til at klare sit Sind eller overtænke det Skridt, han var i Begreb med at tage. Skibet var allerede færdigt og vilde seile fra Liverpool om nogle Dage. Men det var ikke saa vanskeligt at fatte en Bestemmelse, naar Bortreisen bragte ham alle Fordels, medens det at forblive i England efter al Sandsynlighed vilde medføre den laveste Drukkenstabsarmod, da han ikke vilde forandre sin Levemaade. Han fortalte sin Kone, for at stille hende tilfreds, en romantisk Historie om, at han maatte reise til Liverpool for at møde en gammel Ven, der netop var kommen hjem fra Indien, hvor han havde gjort en stor Lykke, og nu var fuld af Vængsel efter at se ham og dele sin Velstand med ham.

Mrs. Tilly befalede Cashy at pakke Mr. Tillys Klæder i en gammel Vadsæk; men han overlod ikke Indpakningen til hende. Han samlede alle de Gjenstande, som han tænkte, hans Kone ikke saa snart vilde savne, og pakkede dem i en stor Kasse, hvilken blev afhentet af en Gaandfjærre tidlig en Morgen, førend Mrs. Tilly endnu havde faaet sin Frokost paa Sengen. Cashy hjalp Manden at føre den tunge Kasse ud, medens hendes Herre stod og saa til med Hænderne i Lommerne, leende ad hendes svage Kræfter.

I nogle Dage efter hans Afreise var Mrs. Tilly ganske tilfreds, ja fandt endog, at det var hyggeligere i Huset under hans Fraværelse; thi nu kunde hun uden Afbrudelse underholde sig med Læsning hele Dagen. Han skrev til hende fra Liverpool og gav hende en storartet Skildring af sin Vens Rigdom og Udel-

modighed, hvilket tjente til at fylde hendes taabelige Hjerne med Drømme om den Lykke, der skulde falde i deres Lod, hvis hendes Mand's Ven saaledes vilde vedblive at behandle ham som en Broder. Hvor hun skulde fryde sig ved at bære elegante Dragter og sjøre i en smuk Vogn! Hvorfor skulde hun ikke blive ligesaa meget beundret som de Heltinder, hun læste om? Hendes Ansigt var smukt, og hun havde et deiligt Haar, — Tilly erkjendte altid det, hvor træer og jur han end kunde være, thi det var dette, der først havde fængslet ham. Hvad mon der vilde tage sig bedst ud i det, Perler eller Diamanter?

Fra disse Lustasteller sank hun gradvis ned, eftersom deres Kulforraad tæredes hen; ogsaa andre Husholdningsartikler begyndte høilig at tiltrænges. Tilly havde ikke skrevet til hende igjen, og hendes Svær paa hans første Brev kom tilbage med et „ikke at finde“ skrevet udenpaa Konvoluttene. Hun skrev atter og atter, men alle hendes Breve bleve tilbage-sendte paa samme Maade, og alt, hvad der blev tilovers for hende, var den Fornøielse at kunne sige, at Noget, der lignede en romantisk Mysterie, havde spundet sig ind i hendes egen Livsstraad.

„Det er en yderst hemmelighedsfuld Omstændighed“, sagde hun til Cashy, der lyttede til med en Deltagelse, der forhøiedes ved de fremmede og vanskelige Ord hun brugte; „det minder mig om Hændelserne i „Grevens af Monte Cassino.“ Jeg modtager Underretning fra ham, at han lever i Herlighed, og det er Alt. Saa forsvinder han fra min Vealdeles.“

„Kanskje han er løbet bort med Willie“, sagde Cashy; „de gjorde ofte saa i SkovenMændene, og Politikonstablen pleiede at tage dem, fordi de vare løbne bort fra Kone og Børn. Det var ikke hyggeligt

for Skonerne og Børnene, naar de kom igjen. Fader løb bort fra Moder og mig engang, og Politiet sendte ham tilbage til os, men det var meget haardt for os."

"Na, du forstaaer intet af den Slags Ting, Barn", svarede Mrs. Tilly.

"Men Politikonstabelen vilde nok finde det ud", paastod hun, "og han vilde nok bringe ham tilbage igjen, hvis De bare vilde melde det. Men jeg tror dog ikke, at jeg vilde gjøre det, hvis jeg var Dem, Frue. Det er meget hyggeligere her uden ham, og hvis De bare vilde sidde lidt i Butikken og sælge Duffer og andre Ting, skulde vi nok komme ud af det. Den gamle Herre er meget klein idag, og jeg vilde gjerne give ham lidt Jld i Raminen, hvis vi bare havde noget Kul."

"Det er altfor koldt til at sidde i Butikken idag", sagde Mrs. Tilly sukende, idet hun tørrede sine Øine, "og jeg er altfor hjertesyg ogsaa til at gjøre det. Jeg vil gaa og lægge mig lidt, Cashy, og prøve at faa en liden Blund, for jeg laa vaagen i hele Nat og tænkte paa min stakkels, kjære Tilly. Jeg aner, at der er noget Skrækkeligt paa Bunden af denne Mysterie, og det volder mig en saadan Uro. Snak ikke om Bedstefar! han er altid kold."

"Om Forladelse, Frue, maa jeg jaa holde Butik?" spurgte Cashy.

"Ja visstelig", svarede Mrs. Tilly; "du kan gjøre, hvad du vil."

Cashy fulgte sin Hjerterinde ovenpaa for at se hende vel fortoiet paa Sengen for en liden Blund, med et varmt Shawl hyllet om hende udenom det store Sengeneppe, og gik derpaa ned igjen for at passe paa Alfhy og Butikken. Der var ingen Tvivl hos hende om, at Mr. Tilly var løbet bort, — en hyppig Praxis blandt Mænd og Fædre, formodede hun, — og at han maatte komme til at blive bragt

op for Politiet for Rømnig. Det var for Cashy hverken nogen ny eller nogen hemmelighedsfuld Begivenhed; men saa vidt hendes Erfaring strakte sig, var det den haardeste Prøvelse for Familien, naar dens Hoved mod sin Billie vendte tilbage til den igjen. At Mænd og Gutter vare fødte blot for at være Menneſteracens Herre og Tyranner, nærede hun ingen Tvivl om; men hun glædede sig altid ved at have en kort Frist, i hvilken hun var fritagen for deres Herredomme. Erindrede hun ikke saa godt to hele Maaneder i Skoven, da hun og hendes Moder havde levet i fuldkommen Fred og Lykke medens hendes Fader for omkring som en Landstrøjer? Og nu vare de i Begreb med at nyde en saadan velsignet Tid her ogsaa, og hvis hun blot kunde blive istand til at kjøbe lidt Kul og nogle faa andre Ting, som tiltrængtes i Huset, hvor de da skulde fryde sig i Mr. Tillys hemmelighedsfulde Forvinden!

Cashy holdt Butik den Eftermiddag paa sin egen Maade. Penge havde i hendes Øine et stort Værd, og Legetøiet i Butikvinduet blev vasket i Mynt saa langt under deres Pris, at hun havde et stort Tiløb af Kunder, tiltrukne den ene ved den andens gode Kjøb, og de vare endog mere tilfredsstillede, end hun, naar hun lod deres Skillingen falde gjennem Hullet i Disken ned i Pengekassen. Søbestykker og Haarnaale vare ogsaa meget hurtig affatte til den Pris, hun forlangte for dem; ja, hun var endog næsten i Begreb med at afhænde den eneste Chignon (d. e. kunstigt, opfæstet Nakkehaar) der prydede Butikvinduet, men erindrede heldigvis i Tide, at det vilde være den første Ting, Mr. Tilly vilde savne, naar han kom igjen. Det var en meget mere behagelig Beskæftigelse at holde Butik end at gjøre rent i Huset.

Bed den Tid, Mrs. Tilly var færdig

med sin behagelige lille Blund, havde Casfy taget Penge nok ind til at kunne købe to Sække Kul og nogle hvide Lækerbidskener til Theen, der var ganske færdig, da hendes Hersterinde kom ned. Hun havde ogsaa tændt en Ild i den gamle Mands Børrelse og givet ham Melk og Brød at spise, hvoraf han dog kun kunde soelge nogle faa Stefuld. Hans Ansigt var magrere og mere suret, end da hun første Gang saa ham, og han havde faaet en blaa Ring under Dinene og over de blege Læber, som Casfy ikke lagde Mærke til, saa travelt havde hun det; og saa fuld af Omsorger var hendes unge Hoved. Han var lykkelig nu hele

Dagen igjennem, — lykkeligere end nogenjinde, og i den sidste Tid havde han heller ikke været saa martret om Natten i Mørket. Hun havde endog hørt ham nynne svagt paa Hyrdeguttens Sang om Natten og tale, som om han ikke var alene i Dødsstygghens Dal. Det var ogsaa vel for Casfy, at hun kunde have lidt mere uforstyrret Nattero; thi Januarfrosten var bitterlig skarp, og hendes Føde var knap, hvor liden Hvile hun end fik. Kun sølte hun ikke saameget til dette nu, som hun pleiede; kanske det var, som hendes Moder havde sagt, og at hun nu var for gammel til at føle Hungerens Gnaven. (Fortættets).

Den hellige Bonifacius.

(Et Billede fra Kirkehistorien).

For over tyve Aar siden, i 1855, blev der i Tydskland fejret en stor Kirkefest til Erindring om den hellige Bonifacius, som kaldes Tydsklands Apostel. At den katolske Kirke særlig vilde fejre en saadan Fest, var jo ligefrem, thi den vidste jo, at det var denne dens lydige Søn, som havde grundet dens Vælde blandt det germaniske Folk. Og det skal ei heller forundre os, at ogsaa i det protestantiske Tydskland hver den, som er overbevist om, at Kristendommen er Verdens Lys, med Taknemmelighed vilde mindes den Mand, som med uroftelig Mod og albrig svigtende Iver bar Evangeliets Budskab ud blandt de hedenske Germaner, og fejre den Dag, da han led Martyrdøden.

Bonifacius — eller, som hans oprindelige Navn er, Winfred — blev født i Aaret 680 i Devonshire i England af

anseede Forældre. Disse bestemte ham til at blive Statsmand, men han viste allerede tidligt Lyst til den geistlige Stand, og han besluttede, som saa mange andre af sine Landsmænd, at blive Missionær. Den Tid behøvede den europæiske Missionær ei at gaa langt for at finde en rig og endnu udyrket Mark for sit Arbejde. Vi vil kaste et Blik paa Europas Udseende paa den Tid, da Bonifacius traadte frem, eller i Begyndelsen af det 7de Aarhundrede. Folkvandringens Vølger havde nylig oversvømmet det gamle romerske Rige, og endnu havde den derved fremkomne Bevægelse blandt Folket ikke lagt sig. Det vestromerske Rige var styrket, nye Stater havde dannet sig paa dets Ruiner. I det nordlige og sydlige Italien herskede Longobarde; i det gamle Gallien havde Frankerne grundet et mægtigt Rige, som strakte

fig over den største Del af det nuværende Frankrig, Belgien og Egnene ved Floden Rhinen. I England havde 300 Aar i Forveien Angelsachjerne gjort Indfald og underkuet de gamle Briter. Disse Folkeslag, som alle var af germanisk Oprindelse, var for længe siden blevene kristnede, og den romerske Kirke, som Frankerne fra Begyndelsen af hørte til, havde ved denne Tid befæstet sin Magt i de nævnte Lande. Rom var ikke længere Vest-Europas eller kun Italiens Hovedstad; det var meget mere ved den der regjerende Biskops eller Paves alt mere vorende Magt blevet det vestlige Europas aandelige Midtpunkt. Men med de Lande, som vi ovenfor nævnte, har vi ogsaa betegnet det Omraade, som den kristne Religion i Europa dengang herskede over. Thi i Spanien var det kristne vestgotiske Rige netop bleven styrket af de muhammedanske Arabere, i det nuværende Tydskland var Kristendommen kun lidet kjendt og i de skandinaviske Lande slet ikke. Biskop havde mange Missionærer med brændende Iver arbejdet i den sydlige Del af Tydskland, og flere af dem havde med Martyr døden beseglet sin Tro og sin Kjærlighed til Kristi Lære. Fremdeles havde ogsaa engelske Missionærer begyndt en velsignelsesrig Gjerning blandt de vilde Friser, som boede ved Tydsklands Nordkyst. Men dette var alene Begyndelsen; i det Store og Hele hang Folket endnu stærkt ved sin gamle Tro, og i de hellige Bunde foretoges tidt og ofte blodige Dringer til de hedenste Afguder.

Blandt dette Folk var det nu, at Bonifacius, drevet af en indre Kaldelse, besluttede at arbejde som Missionær. Han havde allerede ved sin Fromhed, sin Duelighed og sit Alvor erhvervet sig stor Anseelse i sit Fædreland, hvor de fornemste Kirke-Embeder stod aabne for ham. Men han gav Slip paa dette, og sammen med

nogle Brødre drog han over Havet forat forkynde Evangeliet blandt Friserne. Han var da omtrent 30 Aar gammel. Efter nogle Aars Arbejde her, under hvilket han blev mødt af en haardnakket Modstand og blev hindret af indre Uroligheder blandt de vilde Folkestammer, maatte han dog trække sig tilbage og vende hjem igjen til England. Hans Missionsrejse var dog ikke kjelnet, men i sit Kloster beredte han sig i Stilhed til nyt Arbejde. Han troede imidlertid, at han ikke burde foretage nogen ny Missionsrejse uden Paves Fuldmagt og Belsig-nelse. Derfor drog han først til Rom, blev der Vinteren over Aar 719, og samme Aars Vaar tiltraadte han sin anden Missionsrejse til Tydskland. Denne Gang lykkedes det bedre for ham. Han arbejdede blandt Friserne sammen med en anden Missionær, Willibrord, i 3 Aar og vendte sig saa til Thüringen i Hessesen, østenfor Rhinen. Ved et nyt Besøg i Rom Aar 723, hvor han blev modtaget med stor Ære, blev han af Pave Gregor den 2den udnævnt til Biskop og fik til-lige Navnet Bonifacius. Saa vendte han som Tydsklands første Biskop tilbage til sit store Stift, ikke forat leve i Ro og Magt, men forat fuldføre sit Missionsar-bejde. Det var ved sin Tilbagekomst til Hessesen, at han gjorde det verdenshisto-riske Kraft hug, hvorefter man kan sige, at han for bestandig tilintetgjorde Hedenstabe-tet i disse Egne. Med sin egen Haand og i Overvær af en utallig Menneftemasse omhuggede han den hellige Wodans-Eg ved Geismar. Med Rædsel og Forbitrelse saa de Forsamlede den gamle Eg falde, som var Sindbilledet paa deres Guders Magt; men da ingen Straf rammede „den frække Bepotter af Helligdommen“, gif deres Brede over til Agtelse for en saadan Frimodighed og til Tro paa den Gud, som i den heltemo-

dige fremmede Mand havde bejeiret deres egne Guder. Rytget om denne Heltebedrift, der havde fundet Sted i Tydsklands Hjerte, udbredte sig alt videre; Folkets Sind hengav sig til Kristendommen ligesom uden Modstand, og de sluttede sig villig til den nye kristne Biskop og til den Kirke, hvis Tjener han var.

En ny Pave, Gregor den 3die, skjænkede nu Aar 732 Bonifacius Erkebiskopstaden; men først 13 Aar senere bestemte han sig for det Sted, hvor han skulde udøve denne sin nye Magt. Aar 745 blev Bhen Mainz den tydske Kirke-magts Hovedstad. I Mellemtiden udførte han endnu et Størværk. Bayern blev fuldstændigt kristnet. Han lagde her ligesom andre Steder Grunden til en fuldstændig Kirkeforfatning, og de fire Biskopstifter, hvori den bayerste Kirke blev delt, var hans Verk. Man kunde nu tro, at han i sin høie Alder vilde have flaaet sig til Ro i sit Erkebiskopsæde i Mainz for derfra at styre det store Kirkesamfund, som han havde grundlagt. Men i hans Sjæl vaagnede atter Lysten til den Virksomhed, som havde været hans Ungdoms Kjærlighed, og som han be- tragtede som sit Livs egentlige Kald, nemlig Missionsarbeidet blandt Hedningerne. Han overdrog sin erkebiskoplige Værdighed til en af sine Disciple og vendte tilbage til sin aandelige Arbeids-

mark, som havde været hans første, nemlig til Friserne. Der fandt han Martyrdøden. Efterat han havde vandret gennem næsten det hele Land, medens han prædikede og døbte, blev han Aar 755 den 5te Juni overfaldt af en Skare forbitrede Hedninger. Hans Folt vilde forsvare ham med Baaben i Haand; men han afholdt dem derfra, og iførte sig sit præstelige Skrud; med Evangeliebogen i Haanden traadte han roligt de fremstormende Fiender imøde. Han faldt under deres Klubber; hans Legeme førtes siden til det af ham stiftede Kloster i Fulda i Høssen, hvor han blev begravet.

Bonifacius var meget streng mod sig selv og sølte hellig Harme over Andres Vælsk og Gjerrighed. At hindre det Onde, at træste de Bedrøvede, at tugte de frække Syndere, siger han i sit Hvirdebrev, er en Biskops Kald; og saaledes vandrede han i sit eget. Hvor langt han var fra Magelighed og Blodagtighed; hvilken selosornegtende Sjæl han var; hvilken brændende Iver og hvilket ubøieligt Mod der boede i ham, det har vi seet i denne korte Oversigt af hans Liv. Hans Verk blev ogsaa staaende, og han selv, uden Tvivl en af de største og betydningssfuldeste Skikkelser i Kirkehistorien, har ved dette Verk gjort sig vel fortjent til det skønne Navn „Tydsklands Apostel!“

(Efter „Læsning for Folket“).

Keiser Joseph den Anden og Amtmanden.

Under Keiser Joseph den Andens Rejsering var der engang en stor Kornmangel i Bøhmen. Keiseren reisste selv derhen for at afhjælpe Nøden saa godt, han kunde; han lod Korn forskrive og

sørgede for, at det blev uddelt paa de Steder, hvor man trængte mest. Paa denne Reise kom han en Dag til en Stad, just som der holdt en Mængde Vogne med Korn udenfor Amtmandens Port, hvor

de skulde læses af. Bønderne havde allerede ventet længe; tilsidst blev Tiden dem for lang, og de begyndte derfor saa smaat at knurre over høiere Vedkommendes Ufetterrettelighed. Dette bemærkede Keiseren, idet han gik forbi; dog gav han sig ikke tilkjende. Han spurgte blot om Aarsagen til deres Utilfredsighed. „Kjære Herre,“ svarede Bønderne, „vi have allerede ventet meget længe, og Jungen vil stille os af med Kornet; det bliver altfor sent for os, thi vi have fire Mile til vort Hjem“ — „Det er sandt,“ sagde den høfstaende Amtsskriver, „og ikke det alene, men de fattige Folk i Staden maa ogsaa lide derunder, efterjom de vente med Smerte paa Kornets Uddeling.“ — Amtmanden havde imidlertid stort Selvfab hos sig, derfor var det ikke Hans Høivelbaarenhed beleiligt strax at tage imod Kornet; og da han ikke vidste, hvad Mangel eller Hunger var, har han sagtens tænkt: „Lad dem kun vente, de Karle; Bønderne staa jo under di g, de maa derfor give sig til Taals, indtil det behager dig at komme ud til dem.“

Keiseren gik ind i Amtmandens Gaard og lod sig melde ved Amtsskriveren som en Fremmed, der ønskede at tale med Amtmanden. „Hvem er De?“ spurgte denne, da Keiseren kom ind til ham i Stuen. Keiseren: „Jeg er Voitnant og

staar i Keiserens Tjeneste.“ — Amtmanden: „Hvorned kan jeg være Hr. Voitnanten til Tjeneste?“ — Keiseren: „Dermed at De expederer eller affærdiger de stakkels Bønder, som har holdt saa længe nede paa Gaden.“ — Amtmanden: „Na, de kan nok vente en Tid endnu.“ — Keiseren: „Men de har en lang Vej hjem, og de har allerede ventet saa og saa længe.“ — Amtmanden: „Hvad vil De bryde Dem om, til hvad Tid Bønderne komme hjem?“ — Keiseren: „Man maa være menneskelig og ikke i lage Folk.“ — Amtmanden: „Deres Moral eller Sædelære, Hr. Voitnant, er her paa urette Sted; jeg ved, hvad jeg har at gjøre. Jeg er Amtmand, maa De vide.“ — Keiseren: „Nu, saa maa jeg sige Dem, Hr. Amtmand, at Kornet slet ikke mere angaar Dem. Hør, min Ven,“ sagde Keiseren, idet han henvendte sig til Amtsskriveren, „vil De give Bønderne Bested og tage imod Kornet; De er nu Amtmand. Og De“, sagde han til den hidtilværende Amtmand, „erkjend De i mig Deres Herre, som affætter Dem fra Deres Embede. Jeg er Keiseren!“ Med disse Ord forlod Regenten Værelset. — Hvilket Tordenflag for den forsømmelige og ubarnuhjertige Embedsmand!

(E. Mau).

G a a d e r.

No. LXIII.

Me the contented man desires,
The poor man has, the rich requires,
The miser gives, the spendthrift saves,
And all men carry to their graves.

Paa Norsk:

Hvad er det en Tilfreds begjærer,
Og som den Rige trænger til,

Som Gnieren gjerne bortforærer,
 Som Ødelanden spare vil,
 Som Tiggeren har (foruden Staven),
 Og Alle føre med til Graven?

(—n.)

No. LXIV.

(Anm.: Denne Opgave er overjat fra Engelsk. Den skal første Gang være offentliggjort Mar 1628).

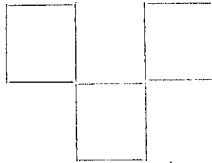
Et Skib seilede fra en Havn i Middelhavet med 30 Passagerer, 15 Jøder og 15 Kristne. Underveis opstod der en Storm, og det fandtes nødvendigt at lette Skibet ved at kaste Halvdelen af Passagererne overbord. Efter en Raadslagning gif man ind paa et Forslag af Kapteinen, at denne skulde opstille alle Passagererne i en Cirkel og derpaa kaste hver niende Mand overbord, indtil kun Halvdelen var tilbage. Men Kapteinen var en forræderisk Usling; han opstillede Passagererne saaledes, at alle Jøder bleve kastede overbord, og alle Kristne sparede. I hvilken Orden opstillede han dem altsaa?

Anm.: Foruden den i forige No. meddelte Løsning af Opgaven No. LX har en af „For Hjemmets“ Læsere indsendt en anden Løsning, som ligeledes er rigtig: Han deler en Grundlinie ved 4 Punkter i 3 ligestore Dele, og paa disse 4 Punkter rejser han 2 spidse Vinkler forsviis o. s. v.

Opløsning paa Gaaderne i No. 7.

No. LXI.: Beveren.

No. LXII.:



Man anmodes venligt om at betænke, at Udgivelsen af Bladet koster mange Penge, og at man derfor ikke bør nøle med at indsende sin Kontingent. Saasnart denne indløber, skal Kvitting blive sendt; hvis den ikke kommer inden 2 Uger efter Afsendelsen af Pengene [eller for Pacific-Staternes Vedkommende inden 4 Uger], saa skriv igjen og meld det. Send Pengene paa en betryggende Maade, saa de ikke blive horte underveis.

Adresse: N. Throndsen, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Judhold: Hans Pederjen. — Teltliv i Siberien. — Pelagias Omvendelse. — Fransk Opdagelses-Expedition i Afrika. — Caspy. — Den hellige Bonifacius. — Keiser Josef den Anden og Amtmanden. — Gaader og Opløsninge.

E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,

COLLECTING AGENT.

Office in City Hall - - - - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
Attorneys at Law,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC.

DECORAH, IOWA.

Haint Cloud Hotel,

DECORAH, IOWA.

anbefales Landmænd og andre Rejsende af Gieren

D. I. Hamre.

En Rejsestald med gode Heste og Rjoretøier er forbunden med Hotellet.

OLSON & THOMPSON,

DEALERS IN

DRYGOODS, NOTIONS, CLOTHING,

HATS, CAPS, BOOTS, SHOES and GROCERIES.

WATER STREET - - - DECORAH, IOWA.

A. Gullikson & Bro.,

DECORAH, IOWA.

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Køge- og Kaffelovne samt Kobber- og Blisvarer, Gaardsredskaber og Verktoij, Bygningsmaterialier, saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blisvarer repareres. Tagrender forferdiges til billige Priser.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Stovler og Sko etc. etc.

Sydenden af Water Str. - - - Decorah, Iowa.

I. H. MONTGOMERY & CO.

Apothekere og Boghandlere,

DECORAH, IOWA.

Mediciner tilberedes omhyggeligt efter Lægers Recepter. En duellig og forsigtig norsk Expeditor er altid tilstede.

Indhold af 12te og 13de Bind

—af—

“For Hjemmet”.

Tolvte Bind: Pleiedatteren (en udmærket Fortælling). — Kong Harald og Islændingen (Digt). — Lidt om Loaserne i New York. — Magdalene Schubert. — Lidt fra Philadelphia. — Minder fra en Islandsferd. — Brev til „For Hjemmet.“ — Den ufrivillige Redningsmand. — Laura Bridgman. — Tallet „Hu.“ — Jernkonstruktionens Forhold ved Jidsvaader. — Herrens skjærmende Haand. — Det flydende Anker. — En Expedition til Klippebjergene. — Fra Luften og fra Havet. — Drømmen (Digt). — Samuel Plimsohl. — Fra Ceylon. — Ny Opfindelse. — Fru Maria Schandoff. — Et Møde med Luther. — De Blinde, en tydsk Fortælling. — Stanleys Rejse i Mellemasfrita. — De to Hunde. — Spor efter islandske Vulkanudbrud. — „Giver, saa skal Eder gives.“ — Kirgiserne. — Det gamle Olympia. — En mærkværdig Tildragelse. — Fra Philadelphia. — Et koreanst Gesantskab. — Lidt Farvelære til Husbehov. — En Maskine som Schakspiller. — Dyrenes Sjæleliv. — Hvorledes Bibelen er bleven bevarret. — Somands-Entens Lampe. — Kasselet-Fangsten i det store Ocean. — Den skjulte Stat. — Paa Aarets sidste Dag (Digt). — Den lille Hyrdebærg. — En Gave. — En Mængde Blindinger. Tilsendes portofrit for 60 Cents.

Trettende Bind: Ved Arskiftet (Digt). — Karl den Tolvte i Norge. — Onklen fra Amerika, Fortælling. — Et Trostebrev fra Luther. — Den aarlige Udvandring af Born fra Tyrol. — En Indianerhøveding. — Infekttherjinger i Barisfore. — En gammel Discipel, Fortælling. — Igaar, idag og imorgen (Digt). — Alpefjoven, Fortælling. — I Heklas Krater. — Manden med Diamantspænderne. — Blomstermissionen. — De tvende Sværd. — Skyen (Digt). — Hundedagene og Hundestjernen. — Jordan og det døde Hav. — Maria Stuarts Bøn. — Om Odden. — Mod Hulan (en udmærket Fortælling). — Fra Korstogenes Tid. — I Hjemmet (2 Sonnetter). — Den forsigtige Fabrikant. — Nullernes Betydning. — Bore Forfædres Opdragelse. — Solspektret. — Forskninger paa Island. — Hungerensnøden i Indien. — Besuvs Udbrud. — En Særling. — Fundet paa Cypern. — Hedenstak og Ravnkristendom. — Sædemandens Sang. — Kongegraven i Busento (Digt). — Frands Mard. — Wj-Indhøstningen ved Drinoko. — En Gut fra Londons Gader, Fortælling. — Central City. — Billedhuggeren og Straffangen. — St. Dafs School (Digt). — Tyrkiet og Tyrkerne. — En besynderlig Kur. — Faren ved at spise Boeuffteg. — Maleren (Digt). — Et Festmaalid for Thyve og Bedragerere. — Siam. — Lidt om Brasilien. — En østerlandsk Fortælling. — De smaa Planeter. — Jødedommen. — Aldtemplet i Baku. — En Mængde Blindinger. Tilsendes portofrit for 80 Cents.

Jver Larsen

følger udelukkende for Kontant og handler med

DRYGOODS, NOTIONS,

Færdiggjorte Klæder,

Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.

Decorah - - Iowa.

For 12 Cents

sendes portofrit et Hefte, indeholdende

„To ældgamle Sange fornyede“,

nemlig *Solvtalvisen* og *Den gyldne Åre*. 5 for 50 Cts., 12 for \$1.00.

Adresse: A. Thronsjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

380 Oktavsider

med udvalgt Læsning for 60 Cents,

nemlig 12te Bind (1876 II.) af „For Hjemmet“, indeholdende Fortællingerne „Bleiedatteren“ og „De Blinde“, „Erindringer fra en Islandsfærd“, „Laura Bridgeman“, „Magdalena Schubert“, „Maria Schandorf“ og meget andet udvalgt Læsestof. Sendes portofrit for 60 Cents. Benyt denne Leilighed!

Adresse: A. Thronsjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Skovstjernen

(Missionær Fjeldetts Ungdomshistorie) tilligemed meget andet interessant Læsestof (4 Hefter af „For Hjemmet“) sendes portofrit for 25 Cents.

En af de Stille i Landet, en fortælling (et Hefte af „For Hjemmet“) portofrit for 10 Cents; begge for 30 Cents.

Adresse: A. Thronsjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre.

De 4 første Hefter af „For Hjemmet“ for 1876, indeholder: *To Søstre*, Fortælling fra en norsk Fjeldbygde, foruden 13 større Artikler og 36 Blandinger, sendes portofrit til hvilkensomhelst Adresse her i Landet for 25 Cents.

Adresse: A. Thronsjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

F. P. Johnson,

ATTORNEY AT LAW,

Adams Block

DECORAH, IOWA.

G. T. LOMMEN,

Norsk og svensk Vice-Konsul for Staten Iowa,
udfører de til Embedet hørende Forretninger.

Post-Office Adresse Box 62, Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Høiskole for Gutter og Piger,
Northfield = = = = = Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Kost billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohn, Northfield, Minn.

P. E. HAUGEN,

⌋ Gier af ⌋

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee Countier i Iowa, samt i Hillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at erpedere alle Ordres med kort Varfel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Inskription feilfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Hr. Harven Miller og J. J. Ringstad.

P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilligemed Ordre og Inskription samt nærmeste Fragt-Office.

P. E. Haugen.